د بلا سیوری
(لنډې کیسې)
لیکواله: نسیمه باري
د بلا سیوری
لیکواله: نسیمه باري
The Mo
A collect
By
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلا سیوری

(لنډې کيسې)

ليکواله: نسيمه باري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

- **د کتاب نوم:** د بلا سیورى
- **لیکواله:** نسیمه باري
- **د لیکوالي ایمیل پته:** nasima.helmand@gmail.com
- **کمپوز:** نسیمه باري
- **پروف کتل:** خلیل احمد ثارن
- **د کتاب ډیزاین او ترتیب:** رضا پارسا
- **د پښتۍ ډیزاین:** غفار کاکړ
- **د چاپ کال:** ۱۳۹٦ه ش
- **خپرندوى:** میوند خپرندویه ټولنه – کندهار

د کتاب د چاپ او خپرولو حقوق له لیکوالي او خپرندویه ټولني سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

دا کتاب هغه چاته ډالۍ کوم چې ماته يې د ښه نيت او مهربانۍ له مخې ادبي الف و با راښوولې، بيا يې لاسنيولي ادبي ډګر ته راوستلې او په دې ډګر کې يې په عملي ډول کيسې ليکل راښوولي دي.

دا استاد که څه هم د زړه له کومې راباندې ګران دی او د تل لپاره به يې ځان د احسان پوروړې بولمه، خو په پښتني ټولنه کې د خپلو استادانو درناوی کول هم د ځينو خلکو له نظره لکه خوب ښه او بد دواړه تعبيرونه درلوداې سي، نو له دې امله د خپل دې مهربان او درانه استاد نوم نه سم يادولای.

(نسيمه باري)

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

۱: د لیکوالي یاداښت ۷

۲: د اوښکو امېل ۱۷

۳: تور زړه ۲۳

۴: د بلا سیوری ۲۷

۵: د پېریانو کلا ۳۳

۶: د پردیو په انګړ کي اختر نسته ٤۱

۷: دا لاسنیوی به دي تر مرګه یادومه ٤۷

۸: قوماندانه توړۍ ۵۵

۹: قاتله هم زه او مقتوله هم زه ٦۳

۱۰: زندۍ سوي هیلي ۷۱

۱۱: تور لاسونه ۷۵

۱۲: د پردې ترشا ۸۵

۱۳: د پیسو نشه ۸۹

۱۴: د رڼاګانو غلا ۹۵

۱۵: میراث مړی ۱۰۱

۱۶: د پوړني درناوی ۱۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې کتاب لیکل هم یوه کیسه لري

د لیکوالي یادانښت:

زه ډېره کوچنۍ ومه چي له نکلونو سره مي جوړه وه، په تېره بیا د پېریانو، د ښوانو او حیوانانو نکلونه مي ډېر خوښېدل. مور به مي تل نکلونه راته کول، ما هغه وخت داسي فکر کاوه چي ټول نکلونه رښتیا دي، خو کله چي په ښو او بدو پوه سومه، نو ټول نکلونه مي رښتیا نه بلل او خوند یې نه راکاوه، بیا مي د لنډو کیسو لوستلو ته مخه کړه. څرنګه چي ما په پاکستان کي په اردو ژبه تعلیم کړی و، نو دا ژبه راته اسانه وه. که چا به په اردو ژبه کي د یوه کیسه لیکوال صفت وکړ، نو ما به یې خامخا کتابونه پیدا کول.
کله چي بیر ته افغانستان ته راغلم، نو د اردو پر ځای مي د پښتو لنډو کیسو لوستل پیل کړل، پر دې سربېره به مي د راډیوګانو او ټلویزیونونو ادبي خپروني هم تعقیبولې.
په دې ادبي پروګرامونو کي به لنډې کیسې، ناولونه او شعرونه خپر بېدل. دغه ډول به یې له شاعرانو او لیکوالانو سره هم پر بېلابېلو ادبي او هنري موضوعاتو مرکې خپرولې.
څه موده وروسته په هلمند ولایت کي بُست راډیو د مقالو لیکلو یوه سیالي اعلان کړه چي ما هم خپله یوه مقاله ورواستوله.
دا یوه تحقیقاتي مقاله وه چي (په اسلام او عصري ژوند کي د سولي ارزښت) نومېده. که څه هم دا زما لومړۍ مقاله وه، خو بیا هم له نېکه مرغه دوهم مقام یې وګاټه او ما ته یې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلکسي موبایل په جایزه کې راکړ.
زه په دې جایزه ډېره خوشاله سوم، کله چې مې مور ته کیسه وکړه، نو هغه هم ډېره خوشاله سوه، آن دا چې له ډېرې خوشالیه یې په سترګو کې اوښکې وځلېدې. دا جایزه په ادبي دګر کې زما لومړۍ لاسته راوړنه وه.
تر دې وروسته ما پر ځان باور پیدا کړ او فکر مې وکړ چې دا دی ښه مقاله خو مې ولیکله، خو که ډېر زیار وباسم کېدای سي چې کتاب هم ولیکلای سم. څرنګه چې له پخوا څخه مې له ادبي لیکنو په تېره بیا کیسو سره ډېره جوړه وه، نو نوري تحقیقاتي مقالې مې و نه لیکلې، بلکي دا مې لازمه وګڼله چې د لیکلو پر ځای مطالعې ته دوام ورکړم، هغه و چې په بېلابېلو پښتو ویب سایټونو، مجلو او اخبارونو کې مې د کیسو مطالعه کولو ته ملا وتړله.
یوه ورځ له کابل څخه یوه مشر لیکوال زنګ راوواهه. ویل په کابل کې د یوې نادولتي ادارې له خوا د کیسه لیکنې په اړه پنځه ورځنی ورکشاپ جوړېږي چې یوازې د خویندو لپاره دی. یو چا ستاسي نمبر راکړ، ویل دا هم لیکواله ده، نو که تاسي غواړئ چې په دې ورکشاپ کې برخه واخلئ، خپل ژوندلیک او یوه لنډه کیسه مو د بېلګې په توګه راواستوئ. ما هم دغسي وکړه، خپل ژوندلیک او یوه کیسه مې ورواستوله.
نه پوهېږم چې کیسه به ښه وه کنه نه، خو دوی ما ته وویل چې ډېره ښه کیسه دي لیکلې ده. ته کولای سې چې په دې ورکشاپ کې برخه واخلې. کله چې د ورکشاپ وخت رانژدې سو، نو ما ته یو ضروري کار پیدا سو، و مې نه سوای کولای چې د ورکشاپ لپاره کابل ته ولاړه سم. استاد ته مې په ټیلیفون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي وويل چي د يوه داسي طلايي چانس بايللو له امله ډېره خواشينې يم، ځکه له ډېره وخته مي دا ارمان درلود چي يو څوک د کيسو ليکلو په برخه کي مرسته راسره وکړي.
استاد راته وويل چي تر اوسه دي څومره کيسې ليکلي او په دې برخه کي څومره تجربه لرې؟ ما ورته وويل چي زه له کيسو لوستلو سره ډېره مينه لرم، ډېري کيسې مي مطالعه کړي دي، خو دا مي لومړۍ کيسه ده چي خپله يې ليکم.
استاد په دې خبره ډېر خوشاله سو، ويل زه چي ستا لومړۍ کيسې ته ګورم، نو باور لرم چي ته د کيسو ليکلو استعداد لرې، که کوم کيسه ليکوال مرسته درسره وکړي ډېره ښه کيسه ليکواله به درڅخه جوړه سې، بيا يې ژمنه راسره وکړه چي زه په کيسه ليکلو کي مرسته درسره کوم.
همدا مهربان استاد و چي زما لاسنيوی يې وکړ او زه يې عملاً د کيسو ليکلو ډګر ته راوستلم. استاد مشوره راکړه چي تا په اردو ژبه کي تعليم کړی او مطالعه دي هم تر ډېره حده په اردو ژبه کي کړې ده، نو ښه به دا وي چي لومړی له اردو ژبي څخه ځيني کيسې پښتو ته راوژباړې، وروسته کولای سې چي خپله هم کيسې وليکې. هغه و چي ما هم د استاد له مشورې سره سم يو وار بيا د اردو ژبې کيسو ته مخه کړه. ډېري کيسې مي ولوستې، خو د ژباړي لپاره مي يوازي هغه کيسې غوره کړې چي د پښتنو له ژوند او چاپېريال سره يې اړخ لګاوه.
لومړۍ کيسه چي ما له اردو ژبې څخه پښتو ته راوژباړله هغه د عمار مسعود کيسه وه چي سرليک يې و: (شين د ميني رنګ دی). کله چي مي کيسه وژباړله او بيا مي له ځانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستله، نو خندا راغله. حیرانه سوم چي دا خو په اردو ژبه کي ښه کیسه وه، په پښتو کي څه شي ځني جوړه سوه، زه خپله نه وربانديي پوهېدمه چي څه مي لیکلي دي. کله چي مي استاد ته واستوله، نو هغه راته وویل چي افرین ډېره ښه کیسه دي انتخاب کړې ده، د انتخاب په اړه یې مبارکي راته وویله، خو زیاته یې کړه چي ژبه یې کار غواړي. د کیسې د ژبې په اړه یې په ډېر تفصیل سره په ایمیل کي معلومات راواستول، بیا یې راته وویل چي که وخت لرې، نو زما د لارښوونو په رڼا کي همدا کیسه بیرته له سره وژباړه. ما هم ورسره ومنله ، کیسه مي له سره وژباړله او استاد ته مي واستوله. همدا یوه کیسه مي درې څلور واره وژباړله او استاد ته مي واستوله. ده به هر وار نوي لارښووني راته کولې، باالاخره استاد راته وویل چي اوس نو کیسه سمه او خپر بدو ته چمتو ده.

کله چي کیسه په یوه ویب سایټ کي خپره سوه او بیا ما هم پر خپله فیسبوک پاڼه خپره کړه، نو خورا ډېرو خلکو وستایله. تر دې وروسته چي به مي هره کیسه د ژباړي لپاره لازمه وګڼله، نو استاد ته به مي یې موضوع او لنډیز وایه. استاد به لومړی نه راته ویل چي دا کیسه مه ژباړه، خو کله چي به ما وژباړله او ده ته به مي ورواستوله، نو بیا به یې راته ویل چي دا کیسه په ژباړه نه ارزي او دلایل به یې هم راته وویل. ما به ورته وویل چي استاده لومړی به دي راته ویلي وای چي دا کیسه په ژباړه نه ارزي، ده به په خندا راغبرګه کړه: زما هدف ستا شهرت نه، بلکي په کیسه لیکنه کي ستا روزل دي او د روزلو لپاره تمرین ډېر ضروري دی. خیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کیسه د خپر ېدو وړ نه ده، خو د دې کیسې ژباړې دا ګټه درته وکړه چې یو خو دي د یوې کمزورې کیسې خصوصیات وپېژندل او بل دي تمرین وکړ.
په همدې ډول مې لسګونه کیسې وژباړلې. هره کیسه مې څو څو واره وژباړله. که څه هم زما ژباړل سوې کیسه به د ژبې له پلوه د خپر ېدو وړ نه وې، خو استاد به ډېر زیار ورسره ګاله. ما ته به یې مشوره راکوله چې د دې کیسې نوم او یا یې د کرکټر نوم وربدل کړه، هدف یې دا و چې کیسه زموږ په ټولنه کې واقعي او طبیعي معلومه سي. په دې ډول ځیني کیسې د پښتني ټولني له دود او چاپېریال سره داسي وسکښتل سوې چې تا به ویل پښتانه لیکوال لیکلي دي.
کله چې مې یو کال د ژباړې تمرین وکړ او استاد پوه سو چې زه اوس له کیسو سره اشنا سوې یمه، نو راته ویې ویل چې اوس نو خپله یوه ماته او ګوډه کیسه ولیکه. هغه و چې ما هم د ژباړې پر ځای خپله کیسه لیکنه پیل کړه. اکثره به مې هغه کیسې لیکلې چې زما د ژوند خاطرې به وې او یا به مې له مور او پلار او دوستانو څخه اورېدلي وې. تر ژباړه د خپلو کیسو لیکل ډېر ګران کار و. داسي وخت هم راغلی چې یوه کیسه زما او استاد تر منځ د ایمیل له لاري لس واره هم تبادله سوې ده.
کله چې استاد پوه سو چې زه اوس له لنډې کیسې سره ناڅه اشنا سوې یمه، نو د لنډې کیسې د تیورۍ په اړه یې ځیني کتابونه راولېږل. ما هغه کتابونه که څه هم په ځیر سره ولوستل، خو تر اوسه پوري هم د لنډې کیسې له تیورۍ سره بلده نه یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه فکر کوم چې ادب او ادبپوهنه بیخي جلا کارونه دي. زما غوندي خلک چې لیکوالي يې نوې پیل کړې وي دواړه کارونه نه سي کولای. ادبپوهنه د استادانو او تکړه لیکوالو کار دی. داسي لږ خلک به وي چې هم ادیبان او هم ادبپوهان وي. که یو څوک په ادب او ادبپوهنه دواړو کي لاس ولري، نو بیا به يې هم یوه پله سپکه وي، خو زه په ډاګه وایم چې زه د لنډې کیسې په تیورۍ نه پوهېږم، اصلا باور نه لرم چې یوه لنډه کیسه دي په سلو کي سل پر تیورۍ برابره ولیکل سي. ما هغه وخت خپل استاد ته هم وویل چې زه د لنډې کیسې په تیورۍ پوه نه سوم، خو بیا مي هم د تیورۍ په برخه کي ځیني خبري زده کړې.

زه اوس فکر کوم چې له لنډې کیسې سره څه ناڅه اشنا سوې یمه، دا توان لرم چې د خپلي ټولني غوښتني او حساسیتونه په پام کي ونیسم، د کیسې لپاره یوه مناسبه موضوع غوره کړم او بیا کیسه ولیکم. زه هیله لرم چې یوه ورځ به زه په یوازي ځان داسي کیسې ولیکم چې زما استاد به ګردسره خبر نه وي او زما کیسې به خوښي کړي، خو د کیسې د ژبي په برخه کي به بیا هم د استاد مرستي ته اړتیا ولرم. که زه په کیسه لیکلو کي هر څومره پرمختګ وکړم، نو دا به د استاد د پېرزوینو او عالمانه لارښوونو برکت وي.

ما ته د کیسو ژباړلو او لیکلو په بهیر کي دوه اړخونه ډېر ستونزمن ول. یو د موضوع غوره کول او بل هم د کیسې ژبه. ځیني موضوعات ډېر شاربل سوي او سولېدلي ول. یوازي په پښتو ژبه کي نه، بلکي په ټولو ژبو کي ډېري کیسې ورباندي لیکل سوي او آن دا چې فیلمونه ورباندي جوړ سوي ول. زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اند داسي موضوعات نور په دې نه ارزي چي سړی دي يې بیا راپور ته کړي. ځیني نور موضوعات بیا داسي دي چي ډېر ضروري دي، خو خلک حساسیت ورسره لري. ما هم په ژباړه کي او هم په خپلو لیکل سویو کیسو کي دا ډول موضوعات را اخیستي دي. پر دې ډول موضوعاتو کیسې لیکل ډېر ضروري کار دی. زما په اند دا موضوعات زموږ د ټولني ناروغیو ته ورته دي. که موږ يې له ډاکټر څخه پټ کړو او په ویلو يې وشرمېږو، نو علاج يې هم نه سي کېدای. که غواړو چي په ټولنه کي ځیني ناوړه دودونه له منځه یوسو، نو باید لومړی يې خلکو ته ناوړه پایلي وروښیو او ویې غندو، په دې ډول به د ټولني پام ورواوړي او کرکه به ځني وکړي. زما په اند د ناوړو کارونو په اړه په خلکو کي کرکه خپرول د کیسې له مهمو هدفونو څخه ګڼل کېږي. زه دا منم چي دا ډول موضوعات مطرح کول د عامو خلکو حساسیتونه راپاروي، خو په دې حساسیتونو کي دیني، اجتماعي او ادبي منطق نسته. د علم پر وړاندي د جهالت هره جبهه چي منطق و نه لري، تر ډېره وخته پوري مقاومت نه سي کولای. یو وخت تقریبا ټول بشریت باور درلود چي ځمکه د غوایي پر ښکر ولاړه ده، خو نن خلک هغسي باور نه لري، ځکه چي د دې خبري لپاره علمي منطق نه لري. د دې ډول حساسیتونو یو لامل دا دی چي زموږ د لوستونکو ادبي سویه ټیټه ده او بل دا چي دا موضوعات نوي دي. له نویو موضوعاتو سره په ټوله نړۍ کي په لومړي سر کي خلک حساسیت ښیي، خو وروسته سوکه سوکه ورسره اشنا کېږي.

که څه هم دا ډول موضوعات راپور ته کول به لومړی د ناخبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غیر مسلکي خلکو حساسیتونه راوپاروي او ځیني ناخبره خلک به یې بد تعبیر کړي، خو زه باور لرم چې وروسته به موږ په دې برخه کې ډېر پلویان ولرو او خلک به دا ډول موضوعات ډېر خوښ کړي. موږ په خپل فرهنګ کې ځیني موضوعات غیرت بولو، خو هغه په حقیقت بشري جنایتونه دي او بشري جنایتونه د غیرت په نوم منل او یا د هغه په اړه پټه خوله پاته کېدل پر دې دلالت کوي چې لیکوال خپل اصلي رسالت نه دی پېژندلی.

د لنډې کیسې دوهمه ګرانه او ستونزمنه برخه ژبه ده. که څه هم موږ له عامو خلکو څخه د هغوی په ژبه کیسه اورو، خو په ورته ژبه کیسه لیکل او یا کټ مټ د عامو خلکو کیسې لیکل د کیسې هنري ارزښت کموي. همدا ژبه ده چې یوه کیسه له ادبي کورنۍ څخه باسي او بله کیسه یې له ادبي کورنۍ سره تړي. زه په دې برخه کې اوس هم خورا ډېرې ستونزې لرم، خو هڅه کوم چې ډېرې کیسې مطالعه کړم، خپله کیسې ولیکم او د خپلو کیسو په اړه د لیکوالو او کره کتونکو نظرونه واورم.

ما تر دې مهاله د لنډو کیسو دوې مجموعې چمتو کړې چې یوه یې ستاسې په لاس کې او بله به هم انشاالله ډېر ژر چاپ سي. که څه هم ما له اردو څخه د ژباړل سویو کیسو مجموعه مخکې لا چمتو کړې، خو دا مې لازمه وګڼله چې لومړی خپلې لیکل سوې کیسې چاپ او په اړه یې د لوستونکو او کره کتونکو نظرونه واورم.

زه په پای کې له ټولو هغو دوستانو څخه د زړه له کومې مننه کوم چې زه یې دې کار ته هڅولې یم، د کتاب متن یې ایډیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی، پروف یې کتلي، پښتۍ یې ډیزاین کړې او دا کتاب یې
چاپ کړی دی. خدای (ج) دي وکړي چې زما کیسې هم
ستاسي هنري تنده ماته کړي او هم مي د پښتو ژبې
حق تر یوه حده پوري ادا کړی وي.

په درنښت
نسیمه باري
۵ / وری / ۱۳۹۶ه ش
کارته لگن، لښکرگاه، هلمند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو امېل

د ملالۍ مېړه جانباز نومېده او درې کاله کېده چې له دې سره یې واده کړی و. جانباز په دوبۍ کې کار کاوه. په کال کې به یو وار کور ته راغی او یوه اوونۍ وروسته به بیرته ولاړ، خو ملالۍ د جانباز له مسافرۍ او بېلتون سره عادت سوې او خوشاله ښکار ېده، نه یې گیله کوله او نه یې په تندي کې د خفگان نښې نښانې لیدل کېدې، په همدې صبر یې د خسرخېلو خواخوږي هم خپله کړې وه، په تېره بیا پر خسر ډېره گرانه وه، خو درې کاله وروسته یې ژوند بدلون وموند او د بخت کاسه یې نسکوره سوه، خواښې یې ورته بلا سوه او ورځ په ورځ یې کرکه څني کوله. هره ورځ به یې پېغورونه ورکول، ویل وچه لښته یې، شاړه مځکه یې، نرهډې یې ... د واده دې درې کاله کېږي، خو د کوچني درک دې نسته.
ملالۍ چې به دا پېغورونه واورېدل، نو خپلې خونې ته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه کړه، هلته به یې له ځان سره وژړل، نه پوهېده چې څه وکړي او چېري پناه یوسي، بس همدا اوښکي وې چې د هغې زړه به یې لږ تش کړ او لږ سکون به یې پیدا کړ. اخیر ژړا د دې یو عادت وگرځېده، وروسته یې همدې غمونو خوبونو ته هم لاره وکړه، په خوب کي به یې هم ژړله. اخیر یې خوب او ویښه سره گډ سول، نه پوهېده چې خوب ویني او که ویښه ده. کله چې به له خوبه راویښه سوه، نو بالښت به یې په اوښکو لوند خیشت سوی و. اوس اوښکي د هغې له غاړي او گرېوان سره تړلي وې، لکه د اوښکو امېل چې یې په غاړه کي وي.
یوه ورځ یې د کور غولی جارو کاوه چې دروازه په زوره وټکېده. د ملالۍ زړه په دربا سو، ویل خدایه فضل وکړې، د ملالۍ خسر دروازې ته ورغی، له یو چا سره یې لنډې خبري وکړې او بیرته کور ته راوگرځېد. ملالۍ چې ورته وکتل، نو د خسر د مخ بڼه یې الوتې او سترگي یې له اوښکو ډکي وې. ملالۍ ورمخکي سوه، ویل باباجانه خیریت دی؟ خسر یې ځان ټینگ نه کړای سوای، په چیغو یې پیل وکړ، ویل لوري ملا مي ماته سوه، جانباز زوی مي وخوړ، جانباز خو ځوانیمرگ سو، وایي چې په دوبی کي یې موټر ټکر کړی دی. له دې خبري سره سم د ملالۍ خواښې، لېورونه او د کور نور غړي له خونو راووتل، په یوه شېبه کي کور چیغو او ژړاوو پر سر واخیست.
درې ورځي وروسته یې د جانباز مړی کور ته راوړ، کله چې ملالۍ ورنږدې سوه، نو خواښې یې سترگي پر رابره گي کړې، ویل توري پیشي، سوی پلې، سیاه بختي، بدمرغي ! لیري سه چې زما زوی ته لاس ور نه وړې، زه له لومړۍ ورځي لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدم چي ته بدمرغه او توره پیشي به زما د ګل غوندي نازک زوی وخټې. د جنازې او فاتحې په مراسمو کي ملالۍ چا و نه لیده، بس په خپله خونه کي یې له ځان سره ژړله. تر دې وروسته ورځ په ورځ کور ورته سره تبۍ کېده، یو وار یې وغوښته چي د پلار کره ولاړه سي، خو زړه یې نه سوای کولای او بیرته پاته سوه.

څو میاشتي وروسته یوه ورځ ملالۍ په خپله خونه کي په زوره زوره ژړله، خواښې چي یې ورغله، نو ګوري چي ملالۍ د جانباز عکس ته ګوري او ورته ژاړي، خواښي چي یې د جانباز عکس ولید، نو ملالۍ یې تر کوڅۍ ونیوله، ویل توري پیشي، بدمرغي، سوی پلي، زما د ګل غوندي نازک زوی دي وخوړ اوس بیا ژاړې هم؟ دا عکس ستا وړ نه دی، راکه عکس. عکس یې ځني واخیست، له خوني ووته او په درب یې د خوني دروازه په ځان پسي وتړله. تر دې وروسته به ملالۍ له خپلي خوني نه وتله، یوازي به هغه وخت وتله چي خواښي به یې د چوپړ ورته وویل.

یوه ورځ د ملالۍ کوچني لېوره جبار کور ته وریجي او غوښي راوړې. خواښي یې ملالۍ ته په لوړ اواز وویل: ورسه دا شیان پاخه کړه چي ماښام ته مېلمانه لرو. ملالۍ اوس د خواښي د هري ورځي د ښکنځلو سره عادت سوې وه، نن هم بې له دې چي څه ووایي سمدلاسه پخلنځي ته ولاړه او په خپل کار لګیا سوه.

کله چي ماښام مېلمنو ډوډۍ وخوړه، نو خواښي یې ملالۍ وروغوښته، ملالۍ سخته وارخطا وه، نه پوهېده چي څه خبره ده؟ په کوټه کي څو مشران خلک ناست ول چي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه پوري نه وه ليدلي، سلام يې ووايه او د خسر څنګ ته کښېناسته. خسر يې غاړه تازه کړه او په مهربانه لهجه يې وويل: لوري ستا کوندتون موږ هم ځوروي، بس نو د خدای پېښي دي، زموږ او ستاسي قسمت خدای دغسي ليکلی و. کتاب وايي چي د ځواني ښځي پر کور ناسته ښه نه وي، خدای دي مېړه حق کړی دی، بايد اوس نو بل مېړه وکړې، تر څو پوري به همداسي ناسته يې. د ملالۍ زبون وهل سوی و، خبري يې نه سوای کولای، خو يوه سپين ږيري ورته وويل چي لوري ووايه ! دا خو ستا د ژوند خبره ده. ملالۍ په رېږدېدلي اواز وويل: بابا جانه زه بل مېړه نه کوم، بس همدا به مي قسمت و، که تاسي ډوډۍ راکوئ، نو ستاسي سره کښېنم او که تاسي مي نه ساتئ، نو د پلار کره ځم. د خسر تندی يې تريو سو او په جدي ډول يې وويل: هر څوک يو رواج لري، موږ هم دا رواج لرو چي بايد کونډه د خسرګنۍ په خوښه واده وکړي، موږ اوس فيصله کړې ده چي ته بايد له جبار سره واده وکړې.

د جبار د نوم په اورېدو سره ملالۍ هېښه پاته سوه، په بنده بنده ژبه يې وويل: څه شي ! جبار؟

- هو جبار يادوم، زما زوی
- باباجانه جبار خو د لسو کالو دی او زه؟
- څه پروا لري چي د لسو کالو دی، خدای به يې ځوان کړي.

په دې وخت کي د ملالۍ تر خوله يوه لويه چيغه ووته او له دې سره سم بې سده سوه، يو وخت چي په سد کي راغله، نو ګوري چي په خپله خونه کي يوازي پرته ده. د کور په غولي کي يې د خوابښي دا خبره تر غوږ سوه: دا بدمرغه لا تر خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جار ېږي چي د جبار سره واده کوي، توري پيشي ته بايد پر جبار شکر وکاږي، که نه نو تا توره پيشي او سياه بخته څوک څه کوي؟

سبا سهار وختي د ملالۍ خسر له دباندي څخه کور ته راغی، ويل ايسته سئ مېلمانه راځي. له دې سره سم د مسجد ملا صاحب او دوه نور سپين ږيري د ملالۍ د خسر خوني ته ننوتل. خسر له خوني راووت او ملالۍ ته يې په تريو تندي وويل: وکيل دي څوک دی؟ ملالۍ په چيغو شروع وکړه، خو خسر يې چيغو ته و نه کتل او بيرته د مېلمنو خوني ته ننووت. يوه شېبه وروسته د مېلمنو له خوني څخه د نکاح خطبه او دوعا واور ېدل سوه.

جبار يو بدخويه ماشوم و. په لومړۍ شپه يې له ملالۍ څخه کوځۍ وشکوله. ملالۍ به له ناچاريه ډېر ناز ورکاوه او د هغه هره خبره به يې منله، خو هغه به بيا هم دا پر کوچنۍ خبره وهله، ملالۍ نه پوهېده چي جبار ولي له دې سره داسي بد چلند کوي؟

ملالۍ ورځ په ورځ ډنگر ېدله، اکثره وخت به وږې تږې ويده کېده، ويل شی مي خوا ته نه کېږي، وروسته ټوخی ور ته پيدا سو، سږو يې چيغه هاری کاوه. يوه ورځ يې خسر ور ته وويل چي لوري ناروغه ښکارې، راځه چي ډاکټر ته دي بوزم، خو دې ځان ناگاره واچاوه، ويل نه باباجانه ډاکټر ته ضرورت نسته، زه ښه يم، بس يوازي لږ زکام يم.

پر ملالۍ اخير داسي ورځي هم راغلي چي له چوپړ پر ته به له خوني نه راوتله. وروسته چي خواښې يې په ناروغۍ خبره سوه د چوپړ يې هم نه ور ته ويل، ويل داسي نه وي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خسر يې له ناروغۍ څخه خبر سي او ډاکټر ته يې بوزي او يا ګاونډيان خبر سي چي دا ناروغه ده.
يوه ورځ يې د کور په غولي کي د خواښي اواز واورېد چي خپل زوی ته يې ويل: دا خيرن زړوکی دی اور نه اخلي، هيڅ بلا نه ده وهلې، ډاکټر ماکټر نه غواړي. بله ورځ يې د کور په غولي کي خواښي د خپلي لور سره د دې په اړه خبري کولې. خبري ډېري وې، خو ملالۍ يوازي دا جملې واورېدې: خدای دي يې دا نن مړه کړي، ښه دی چي دا نوغی ورک سي، و پر پړم چي د بل زوی سر مي و نه خوري.
يوه ورځ د ملالۍ خسر جبار ته وويل چي ورسه ملالۍ ډوډۍ ته راوبوله، جبار چي ورغی، نو د خوني دروازه د شا له خوا بنده ده، هر څومره چي يې وټکوله، نو چا نه ور خلاصوله. په دې وخت کي يې خواښې هم راغله، د کړکۍ کړپ سو او د ملالۍ له خوني څخه توره پيشي راووته. خواښي يې تر کړکۍ خوني ته سر وردننه کړ، ويل اوففف دا څنګه بد بوی دی. دا لټه او بې کاره ښځه خپله خونه هم نه سي پاکولای، نه ورته وګوره په پالنګ کي داسي په درانه خوب ويده ده لکه ټوله ورځ چي يې د کور کارونه کړي وي.
په دې وخت کي يې بيا ور نارې کړې چي دروازه خلاصه کړه، خو چا جواب ور نه کړ. په دې وخت کي يې خسر هم په ښکنځلو خوله پوري کړه، له دردده سور او شين واوښت، دروازه يې په لغته ووهله چي دوې پلې سوه، له دې سره سم ټول په ګډه خوني ته ورننوتل، خو نابېره ټول هيښ ودرېدل، ګوري چي ملالۍ مخکي لا مړه سوې او پيشي يې پزه ځني خوړلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور زړه

کله چې زرغونه لږ پېغلوټې سوه، نو د هغې مشر ورور کمال يې له مکتب سره مخالفت وښود، ويل زموږ په خپلوانو او تربورونو کې تر اوسه پوري چا پېغله نجلۍ مکتب ته نه ده استولې، که موږ دا کار وکړو، نو تربورونه به پېغور راکړي او بله خبره دا ده چې مکتب نجوني بې لارې کوي، موږ ولې په لوی لاس خپله د پلرونو او نيکونو خولۍ پر مځکه وغورځوو، خو د زرغونې پلار يې په خوله کې خبره وروچه کړه، ويل زه تر تا د تربورونو او خلکو په رواج ښه پوهېږم او په غيرت کې هم تر تا پاته نه يم. زرغونه زما لور او ما تربيه کړې ده. که د يوې نجلۍ کورنۍ تربيه سمه وي، نو د مکتب لپاره له کوره وتل هيڅ بد اغېز نه ورباندې کوي.

زرغونه په يوولسم ټولګي کې وه چې ناروغه سوه. ورځ په ورځ کمزورې کېده او رنګ يې تک ژېړ واوښت. اکثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت به یې د نس له درده شکایت کاوه، خو نس یې مور ته نه ورښکاره کاوه. یو څه وخت یې د نس دردونه وګالل، خو نور یې ځان نه سوای ټینګولای، په بستر کې پر پوته او یوه اوونۍ پرله پسې مکتب ته نه ولاړه. په دې وخت کې یې پلار یوه لیرې ځای ته په سفر تللی و. د زرغونې مور کمال ته د هغې د ناروغۍ وویل، کمال د لغاز او کنایې په ډول وویل: ډاکټر ته څه ضرورت دی، پر پرده چې مکتب خلاص کړي، پوهنتون ووایي او ډاکټره سي، بیا به د ځان علاج خپله وکړي، یوازې د ځان علاج خو څه کوې، د ټول کور او کلي په ښه به ورسي. مور چې یې له کمال څخه ناهیلې سوه، نو خپله یې چادري په سر واغوسته او زرغونه یې یوه نژدې کلینیک ته بوتله.

کله چې ډاکټر د زرغونې نس لڅ کړ، نو ګوري چې نس یې غټ سوی دی، داسې ښکاري لکه د دریو یا څلورو میاشتو کوچنی چې لري. له دې سره سم د زرغونې د مور ښه والوته، خولې پر راماتې سوې، نژدې وه چې ضعف ورباندې راسي. ډاکټر ویل د ناروغ د امیدوارۍ څوومه میاشت ده؟ په دې وخت کې د زرغونې مور په ژړا سوه، ویل څه شی؟ لور مې کوچنی لري؟ کوچنی له کومه سو؟ دا خو پېغله ده؟ ډاکټر سر وښوراوه، ویل موري لږ حوصله وکړه، دا دی معاینات او ټلویزیوني عکس ورته لیکم، وروسته به معلومه سي چې څه خبره ده؟ تر دې وروسته زرغونه او مور یې یوه لابراتوار ته ولاړې. لابر اتوار والا ورته وویل چې د نتیجې لپاره سبا سهار راسئ.

زرغونه او مور چې یې کور ته راغلې، نو مور یې پر زرغونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي راغلې کړې، ويل کمال زوی خو مي ښه ويل چي مکتب نجوني بې لاري کوي، تا خو هغسي زموږ پزه راپرې کړه، هغسي دي د سپين ږيري پلار شمله ورټيټه کړه. تا څنګه داسي کار کاوه ها؟ تا زموږ د کور عزت ته هيڅ پام و نه کړ؟ راته ووايه له کوم هلک څخه اميدواره سوې ها؟ له دې سره سم يې زرغونې ته ورحمله کړه او د سر تر ويښتانو يې ونيوله. زرغونې په منډه قران شريف راواخيست، ويل زما دي د خدای په دغه کلام قسم وي که مي له هيچا سره زنا کړې وي، دومره صبر خو وکړه چي د معايناتو نتيجه معلومه سي، بيا که دي هره سزا راکوله زه يې منم. په دې وخت کي د څنګ په کوټه کي د کمال ټوخی واوربدل سو. د زرغونې مور ژر ژر خپلي اوښکي په پلو پاکي کړې او له کوټې څخه ووته.
د زرغونې مور سهار وختي له خپل لس کلن زوی جميل سره لابراتوار او بيا ډاکټر ته ولاړه. ډاکټر چي د معايناتو او تلويزيوني عکس راپورونه وکتل، ويل د ناروغ په تخمدان کي تومور پيدا سوی دی.
- څه شی ! تومور؟
- هو تومور
- کوچنی خو به نه لري؟
- نه کوچنی نه لري، بيخي د کوچني خبره نه ده، د تخمدان تومور يوه غټه دانه ده چي کټ مټ داسي معلومېږي لکه ښځه چي کوچنی لري.
- الهی شکر چي عزت مو خوندي سو، ښه نو ډاکټر صاحب د تومور علاج کېدای سي که نه؟
- هو علاج يې کېدای سي، تاسي ناروغ بير ته ماته راولئ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې اړه به وروسته پوره معلومات درکړم.
د زرغونې مور په منډه کور ته راغله، په څېره کي يې خوشالي له ورایه ښکار ېده، د معايناتو کاغذان يې په لاس کي نيولي او سيده د زرغونې خوني ته ورغله، ويل زرغونې لوري ډاکټر ويل دا تومور دی او علاج يې هم کېدای سي، خو ګوري چي زرغونه په وينو لړلې پرته ده او پر نس يې څو ټپونه معلومېږي.
مور يې هغه په غبېږ کي راپورته کړه، د زرغونې شاوخوا ويني ډنډ ولاړي وې او دا په تکليف يې سا ايستله. اخلي. د مور يې تر خوله يوه سوې چيغه ووته، ويل لوري مور دي تر تا قربان سي دا څه دروسوه؟ دا کوم ظالم په چړو ووهلې؟ زرغونې په بنده بنده ژبه وويل: کمممم، کمال. په دې وخت کي يې د معايناتو کاغذونو ته مړې سترګي ورواړولې او پر شونډو يې يوه ترخه موسکا ښکاره سوه. همدا يې د ژوند اخيري کتل او موسکا وه، سترګي يې همداسي روڼي پاته سوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلا سیوری

د شپې تر تور پلو لاندي هيڅ نه ښکار ېده، څو ميله ليري لويه لاره تېره سوې وه، کله کله به د موټر رڼا تر سترګو سوه، په دې رڼا کي به د خښتو د بټۍ (کُرې) لوړ لوړ دودکښونه لکه توري بلاوي غوندي ښکاره سول چي توري خولې به يې اسمان ته نيولي وې.
توره کي سر له بالښت څخه راپورته کړ، په وارخطايي يې شاوخوا وکتله، سترګي يې سره ومښلې، سوړ اسوېلی يې وکيښ او بير ته پر ځای اوږد وغځېد. يوه شېبه وروسته بيرته راپورته سو، پر ځای کښېناست، لکه يوه شي ته چي په ځير سره ګوري، ليري يې په يوه شي کي سترګي وګنډلې، خو نابېره له ځايه ولاړ سو او څنګ ته نژدې بکس يې خلاص کړ، ژر ژر يې خپل څو جوړې کالي يوې کځوړې ته واچوله. د بکس په کړپ د هغه يو ختګر ملګری راويښ سو، ويل توره کيه څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **بس هسي دا خپله غوټه ټولوم**
- **نو په دا توره شپه کي؟**
- **هو په همدا توره شپه کي مي په کار سوه**
- **ځنګه دي په کار سوه؟ خيريت خو به وي؟**
- **هو خيريت دی، کور ته ځم**

توره کي له دې خبري سره سم بستره په شا کړه، پلاستيکي کځوړه يې په لاس کي ورسره واخيسته او په چټکو ګامونو د سړک خوا ته روان سو. کله چي به د کوم موټر رڼا ورباندي برابره سوه، نو سيوری به يې د توري بلا غوندي ښکاره سو او د خټګرانو تر ډګر پوري به راورسېد. داسي ډاروونکی سيوری چي د سړي به تراه ځني کېده، لکه رشتيا چي بلا وي، لسګونه متره جګه او توره بلا چي لوی لوی ګامونه اخلي او همدا اوس د يو بې ګناه انسان د وينو ځښلو لپاره د هغه خوا ته ور روانه وي. له دې خبري سره سم د توره کي نور خټګر ملګري هم له خوبه راويښ سول، يو له بل څخه يې پوښتني وکړې چي څه پېښه ده؟ توره کی ولي داسي ناڅاپه کور ته ولاړ؟ دی خو درې ورځي مخکي له کور څخه راغی، ويل دا وار درې مياشتي تېروم.

توره کی تر دوو شپو مزل وروسته د شپې دوولس بجې خپل کلي ته ورسېد، غوټه يې په مسجد کي پر ېښووله او لکه غل د شپې په تياره کي خپل کور ته ورواوښت. لومړی د اور خوني ته ولاړ، تېشه يې راواخيسته او بيا سوکه د خپلي مېرمني جميلې خوني ته ورننوت. جميلې د تيلي څراغ پليته کښته کړې او خپل زوی (زړګی) يې څنګ ته پروت و. شپږ مياشتنی زړګی د مور پر تي ويده سوی او کوچنی لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د مور پر سينه ايښې و. توره کې يو وار د زړګي او بيا د جميلې مخ ته په ځير سره وکتل، دواړه په درانه خوب ويده ول. سوکه يې زړګی له مور څخه ليري کړ او تېښه يې تر سر واړوله، له دې سره سم آخ سو او د جميلې له تندي څخه وينو داره وکړه.

دسهار لمر د خړ غره په لمنه کې د خلکو يوه ډله خلک ځلوله. څوک ځوانان، څوک سپين ږيري او څوک بيا په عمر پاخه خلک ول، خو په دوی کې د ځوانانو زريني خولۍ او لونګۍ له ليري څخه لمر ته ځلېدلې. څو ګامه ليري څو ماشومان ناست ول او کله کله به يې تر خپل منځ سره وخندل. يو ځوان د قبر په کيندلو لګياو، کله چې به کولنګ پر ډبره برابرسو، نو کړپ به يې د غره په لمنه کې ازانګه وکړه.

د قبر څو ګامه ها خوا د جميلې جنازه پرته وه او زرغونه بنارسۍ وربانديې اواره وه چې کله کله به باد ورپوله. څنګ ته يې ملاصاحب له څو سپين ږيرو سره ناست و، ملا صاحب به يو وار د قبر خوا ته غوږونه څک کړل او بيا به يې څنګ ته ناست سپين ږيري مخاطب کړل: دا بدمرغه توره کې د شپې ناوخته زما کور ته راغی. ويل خوب مي ليده چې زما په باغ کي يو غټ تور خر ګرځي، زړه مي راته وايي چې زما ښځه له بل چا سره جوړه ده. ما ورته وويل چې د خوب مانا ايستل د هر چا کار نه دی، پر يوې مسلماني او بې ګناه ښځې تور لګول په خپله يوه لويه ګناه ده، ته څه ثبوت لرې چې دا به له بل چا سره جوړه وي ها؟ هسي يو شيطاني خوب دي ليدلی دی، پر داسي خوبونو باور مه کوه. توره کي هغه وخت څه و نه ويل او په پټه خوله د کور خوا ته روان سو، ما فکر وکړ چې زما خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ومنله، خو بس شيطان يې لار ووهله او خپله مېرمن يې په شهادت ورسوله.
د سپين اکا ببري وروځې پور ته سوې او د ملا صاحب په خبرو کې ورولوېد: ياره د شيطان دي کور وران سي، په خلکو يې څه نخرې وکړې. داسي بي بي ښځه يې شهيده کړه چي ټول کلي يې صفت کاوه. بس د صبر او پاک لمنۍ يوه نمونه وه، ټول کور يې په همدې ښځې کور و. توره کی به په مياشتو مياشتو له کوره ورک و، خو دې به د ستني کار کاوه او په هغه پيسو به يې د کور گوزاره کوله، خو توره کی بدمرغه يې په قدر پوه نه سو او تور يې په پوري کړ. کړپ سو د قبر څنگ ته کولنگ پر خاورو ولوېد، يو چا په لوړ اواز ږغ کړه، ويل ملاصاحب راځئ قبر تيار سو. له دې سره سم خلک پر قبر ورغونډ سول، په يوه گړې کې د زرغونې بنارسۍ مېرمن تر خاورو لاندي سوه.
څو شېبې وروسته هديره له خلکو خالي سوه، يوازې د جميلې مور د قبر سرته ناسته وه او اسمان ته يې ږډ ږډ کتل. يو ساعت وروسته وريځ راغله، باد او دوړې سوې، نرى نرى باران هم شروع سو، د جميلې مور د خپل تور پوړني په پېڅکه پر خپل باړخو رڼه اوښکه پاکه کړه او له ځان سره يې دا متل ووايه: ((چي مړه سي مومنان، يا باد وي يا باران)).
له دې سره سم له قبر څخه ولاړه سوه، سوکه يې د قبر پر خښته لاس تکيه کړ، ويل زما لورکۍ پر خداى مي سپارلې يې، زما خو څه په وسه نه ده پوره، خداى دي د ظالمانو مخ تور کړي.
د غره په لمنه کي د باد اواز شپېلکى کاوه، کله کله به يې لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوه انګولل. په هديره کې باد يوه تشه پلاستيکي کڅوړه يوې او بلې خوا ته ځغلوله، له يوې او بلې ډبرې سره يې جنګوله. له هديرې څخه څو ګامه ليرې يوه بوډۍ په نيولو ګامونو د کلي خوا ته روانه وه او سوکه سوکه ليرې کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېریانو کلا

د کلي په منځ کي د جانو اکا کور له ورایه ښکاربده، څکه ځنګ ته یې یوه تاریخي برجوره کلا وه چي اوس کنډواله سوې او خلکو به د پیریانو کلا بلله. د جانو اکا د کور مخ ته یو خالي ډګر هم و چي په بل سر کي یې د زلمي کوچنی دوکان ودان سوی و.

د ژمي موسم و، دباندي سوړ باد چلېده، د جانو اکا مېرمنه زرکه پرله پسې ټوخېدله، د څراغ تېل هم مخ پر تمامېدو وه، په دې وخت کي جانو اکا هم له خوبه راکښېناست او نسوار یې خولې ته واچوله. زرکي خوله په پلو پاکه کړه او په ربړدېدلي اواز یې وویل: د پهلوۍ پلاره زه او ته زاړه سولو، دا دی زه په سالنډي اخته یم او ته د زړه خوږ لرې، ښه مو د ګور پر غاړه ده، خدای خبر چي څومره وخت به لا ژوندي یو، نجونو ته ډېري مرکې راغلې، خو تا ټولي جواب کړې، که زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مني نو نجوني به مېږه ته ورکړو، که خدای د زوی خوشالي نه راولیده، د لوڼو د واده خوشالي خو به ووینو.
جانو اکا د نسوارو ډکه خوله بوڅه کړه، په اور لړوني يې د نغري اور تازه کړ، تر لویو سپینو برېتو لاندي يې شونډي وښوربدي: ته ودرېږه چي یو سم سړی پیدا سي، تر اوسه خو چي څومره مرکي راغلي، نو یو يې هم د سړي زوی نه دی، ټول چرسیان او بنگیان دي. پرون د منډي پلار هم راته وویل چي دوستي راسره وکړه، ویل تر مور ولاکه ښه خلک پیدا کړي، یو هډ او ماغزه یو، خپل تربورونه دي یو. اوس نو ته فکر وکړه، ته او خدای منډی انسان دی؟ چرسو تش ډول ځني جوړ کړی دی او بل نو څومره سپین سترگی هلک دی.
یوه ورځ يې راته ویل چي کاکا ته خو زوی نه لري، هسي هم میراث يې، په ژوندوني لا جایداد مور ته راووېښه. په دې وخت کي د جانو اکا تر خوله سوړ اسوېلی وخوت، ویل ښه يې ویلي دي چي تربور د تیارې موږی دی، ته او خدای څوک چاته مخامخ داسي وایي؟ دا خبره به مي مرگی هېروي، که ما زوی درلودای نو ولي به اوس هر گیدړ داړلای. په دې وخت کي د څراغ ژیړي رڼا ته د جانو اکا په سترگو کي اوښکي وځلبدې او زرکه بیا ټوخي شنه کړه.
جانو اکا دوې پېغلي لوڼي درلودې چي یوه پهلوی او بله چمکلی نومېده، خو مور به يې له نازه یوه لویه او بله کوچنۍ ناوکۍ بلله. دا چي پهلوی او چمکلی ډېري کمالداري، پاک لمني او ښایستي نجوني وې، نو نومونه يې د کلي د ټولو ځوانانو په خولو کي لوېدلي ول.
یوه شپه ناوخته منډی د زلمي دوکان ته ورغی، ځان يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو کي نغښتی و، لومړی یې شاوخوا وکتل او بیا سوکه دوکان ته ورننووت، په ټیټ اواز یې له زلمي سره روغبړ وکړ، زلمي په حیرانۍ وپوښتل: څه خبره ده، ولي داسي کرار خبري کوې؟

- زلمیه ته د فیل په غوږ کي ویده یې، کشکي دا دوکان زما وای، بیا به په هر څه خبر وای

- ولي څه خبره ده؟

- د جانو اکا لوښي انډیوال لري

- څه شي !انډیوال لري؟

- هو انډیوال، عجیبه دا ده چي دواړي لوښي یې له یوه نفر سره جوړي دي، دا اوس ما یو سړی ولید چي د جانو اکا له کوره راووت، پر مخ یې پټو اچولی و، و مي نه پېژاند چي څوک و؟

په لږ وخت کي دا اوازه په ټول کلي کي خپره سوه. دا خبره که څه هم هر کلیوال کوله، خو هیچا له نژدې د جانو اکا د لوښو انډیوال نه و لیدلی او نه هم چا پېژانده.

یوه شپه ناوخته قومي مشر حاجي سالار د زلمي دوکان ته ورغی، پر خوله یې لاس ونیو، زلمي ته یې ویل کرار خبري کوه، بیا یې وویل چي غواړم د جانو اکا کور وڅارم چي رشتیا سړی ورته راځي که نه؟ تر دې وروسته دواړو لکه ښکاریان د جانو اکا د کور دروازې ته په ځیر ځیر کتل، څو شېبې وروسته یو سړی د جانو اکا له کوره راووت، شاوخوا یې وکتل او په چټکو گامونو روان سو. حاجي سالار ورپسي منډه کړه، ویل د سپي زویه ودرېږه ! د سړي دوې پښې خپلي وې او دوې یې نوري پور کړې، په ځغاسته یې پیل وکړ، حاجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالار د توپنچې دوه ټکه ورپسي وکړه، خو دواړه خطا سوه او سړی په تیاره کي له سترګو پناه سو.
په سبا د حاجي سالار سراچه (حجره) له سپین ږیرو ډکه وه، د چیلم په کورهاري او سپین ږیرو په ټوخي کي خبره چندان نه اور ېدل کېده، خو حاجي سالار ولاړ سو او د جرګې ګډونوال یې داسي مخاطب کړل: ورونو نن مي د دې لپاره راغوښتي یاست چي زموږ د ټولو د عزت خبره ده. دا اوازه به تاسي ټولو اور ېدلې وي چي د جانو اکا کور ته سړی راځي. ما مخکي دا خبره نه منله، ما ویل هسي اوازه به وي، خو تېره شپه مي په خپلو سترګو ولیدل چي یو سړی د جانو اکا له کوره راووت. په دې کار سره موږ ټولو ته ژیړه راواوښته، ټول کلی بې عزته سو، باید د پښتونولۍ له رواج سره سم د جانو اکا لوڼې د بدلمنۍ په جرم ووژل سي.

په دې وخت کي ملا صاحب غاړه تازه کړه، ویل په دې اړه هیڅ ثبوت نسته، په تیاره کي یو سړی له کوره راوتلی او معلوم نه دی چي څوک و او څه یې کوله او بل که دا خبره ثابته هم سي، نو نجوني پېغلي دي، په شریعت کي یې مرګ نه دی روا، له شریعت سره سم په دُرو وهل کېږي. حاجي سالار یې په خوله کي ورولوېد: ملاصاحب ستا خبره سمه ده چي په شریعت کي یې مرګ نه دی روا، خو زموږ په رواج کي یې مرګ روا دی، موږ دا بې غیرتي نه سو منلای.
- خان صاحب زه نه پوهېږم چي په شریعت کي د یو چا مرګ نه وي روا ته یې څنګه وژنې؟ دا خو بې ګناه قتل دی
- ملا صاحب داسي ډېر کارونه سته چي په شریعت کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

روا دي، خو په رواج کي بد بلل کېږي، ته خپله هم تر داسي رواجونو نه سې تېر بدلای
- لکه څنګه رواج؟
- لکه باد پرې کېدل چي په شریعت کي ناروا کار دی، خو ټول خلک یې شرم ګڼي، موږ هم دا کار شرم ګڼو، باید خامخا نجوني ووژل سي.
له دې خبري سره سم په حجره کي شور او زوږ پور ته سو: هو باید خامخا نجوني ووژل سي، دومره بې غیرته نه یو چي مړې سترګي به ور ته ګورو، بس دا د جرګې فیصله ده.

جانو اکا کښته کتل او ځمکه یې ګروله، لکه ژبه چي یې ګونګۍ سوې وي، خبره یې تر خوله نه وتله، خو پر ځان یې زور راوست، ولاړ سو او په رېږدېدلي اواز یې وویل: تاسي تر ما نه اصل یاست اونه غیرتمند، که رشتیا زما لوڼې خدای مه کړه بدلمني وای، نو جرګې ته اړتیا نه وه، ما خپله وژلې، خو زما لوڼې بې ګناه دي او زه پوهېږم چي دا کار زما پر ضد یوه نقشه ده. که د دې خبري شا ته شیطانت نه وي، نو هغه هلک څوک دی چي زما له لوڼو سره جوړ دی؟ په تاسي کي یې څوک پېژني؟ ولي بېځایه پر خلکو تورونه لګوئ؟
په دې وخت کي د حاجي سالار د صبر کاسه ډکه سوه، له درده سور او شین واوښت، تر خوله یې ځګونه باد سول او په لوړ اواز یې وویل: جانو اکا ته خو دومره غیرت نه لرې چي لوڼې دي ووژنې، دا دی زه یې خپله وژنم. له دې سره سم یې ځنګ ته پروت کلاشینکوف ورپورته کړ او له حجرې ووت.
څو شېبې وروسته د جانو اکا په کور کي ډزي واور ېدل سوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېرو سره سم د حجرې سپين ږيري د جانو اکا کره ورغلل، ګوري چې پهلوي او چمکلی په وينو لړلي پرتې دي، مور يې ور ته ناسته ده او رډ رډ ور ته ګوري، لکه په ستوني کې چې يې ژړا وچه سوې وي. په دې وخت کې د لکړې کړپ واورېدل سو، جانو اکا سوړ پوړ راواوښت، خلکو نارې کړې چې جانو اکا بې سده سو، په خوله کې اوبه ورتوی کړئ، کله چې يې اوبه ورکړې، نو اوبه يې د خولې تر کونجونو بير ته راتوی سوې. يوه سپين ږيري يې پر زړه لاس ورکښېښود، ويل زړه يې ولاړ دی، مړ سوی دی.

په سبا د کلي په هديره کې درې نوي قبرونه زيات سوي ول. پر دوو قبرونو زرغونه شالونه اوار ول. منډی د يوه قبر سر ته ودر بد، د سګر ټيې دود يې هوا ته پوف کړ، په خندا يې پر شال لاس تېر کړ او خپل ملګري ته يې وويل: ما ته هم منډی وايي منډی. جانو اکا ډېر ناځوانه سړی و، ماته يې يوه لور نه راکوله، اوس دا دی دواړي لوڼي يې د تورو خاورو خوراک سوې او شکر دی چې دی هم له لوڼو سره يو ځای ورک سو.

ملګري يې وويل: نو دا نجوني خو حاجي سالار ووژلې، تا خو نه دي وژلي؟

- منم يې چې ما نه دي وژلي، ما له ځانه اوازه واچوله چې دوی انډيوال لري

- نو حاجي سالار خو ويل چې ما په خپلو سترګو يو سړی وليد چې د جانو اکا له کوره راووت

- هی ساده، هغه سړی هم زه وم. کله چې مې وليدل چې حاجي سالار د زلمي په دوکان کې ناست دی، نو د کنډوالې له خوا د جانو اکا کور ته ورواوښتم او بير ته د دروازې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا راووتم، زه پوهېدم چي حاجي سالار مي په دې توره شپه کي نه نیولای او نه هم پېژندلای سي، خبر نه وم چي توپنچه به ورسره وي، خو د خدای فضل دی تر څو چي ده توپنچه سموله زه کوڅې ته ننوتم. منډې پر خپلو تورو او پنډو شونډو ژبه تېره کړه او په فاتحانه انداز یې وویل: خیر که پهلوی او چمکلی مي له ګوتو ووتلې، د پلار جایداد خو یې لاس ته راغی، له دې سره سم له هدیرې څخه روان سو.
د قبرونو سر ته د چرسو دود نڅا کوله، په دود کې داسي کرښي ولیکل سوې:
سړیه که زما منې نو نجوني به مېړه ته ورکړو، که خدای د زوی خوشالي نه راولیده، د لمسو د واده خوشالي خو به ووینو.
- ته ودر پېره چي یو سم سړی پیدا سي، تر اوسه خو چي څومره مرکې راغلي، نو یو یې هم د سړي زوی نه دی، ټول چرسیان او بنګیان دي.
- ښه یې ویلي چي تربور د تیارې موږی دی
څو شېبې وروسته باد د چرسو دودونه سره ګډوډ کړل، په دود کي لیکل سوي جملې هم لکه د یوې کورنۍ ارمانونه د زمانې باد یووړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پردیو په انګړ کې اختر نسته

حاجي باز محمد يو چاغ شلنډ سپين ږيرى و، سور و سپين مخ او اوږده سپينه ږيره يې درلوده. ږيره به يې داسي تار تار خلال کړې ول تا چي ويل د دې کار لپاره يې ځانګړى نايي نيولى دى. بر ښتونه يې داسي پاک خريل لکه شکولي چي يې وي، تل به يې د عربو په شان اوږد کميس اغوست او پايڅې به يې راپورته کړي وې، د پاپ غونډي سپينه نازکه جالۍ داره خولۍ يې پر سر کوله او تل به يې سپين رنګ کالي اغوستل. حاجي په مکه معظمه کي د عطرو دوکان درلود او ښه کار يې جوړ و. که څه هم دى لس کاله پخوا عربستان ته تللى و، خو کورنۍ يې دوه کاله کېده چي ورغوښتي ول.
دا چي ده په عربستان کي ډېر وخت تېر کړى و، نو ښه عربي يې زده وه، په پښتو کي به يې هم د عربي ځانګړي توري ښه ختېه او په ستوني کي ادا کول. هر چا چي به وليد، نو فکر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه چي ملا او یا قاري دی، خو دی په حقیقت کي شین بې سواده و.
د حاجي د دوو ځوانانو زامنو دومره عربي نه وه زده ، بس مازي يې خپلي ورځنۍ ستونزي په حل کولای سوای، خو د هغه د مېرمني درخانۍ او لور ګلالۍ يو ټکی عربي هم نه وه زده. کله چي به بازار ته د سودا رانيولو لپاره او يا ډاکټر ته تلې، نو د ترجمانۍ لپاره به يې حاجي يا د ګاونډيانو يو ماشوم له ځان سره بوت.
ګلالۍ لکه نوم چي يې ګلالۍ وه په رشتيا هم ګلالۍ او په ښايست کي يې په خپله سيمه کي ساری نه درلود. هغه وخت چي دوی په افغانستان کي ول، نو په لسګونو مرکې ورته راغلې او ولاړې. ښو ځوانانو او ښو کورنيو مرکې ورته راواستولې. د درخانۍ او زامنو يې ځيني کورنۍ خوښي سوې او ګلالۍ هم راضي وه، خو کله چي به يې له حاجي سره مشوره وکړه، نو هغه به ويل چي اوس لا وختي دی، کله چي تاسي په خير عربستان ته راغلاست بيا به يې هغه وخت ګورو.
يوه ورځ د حاجي دوی کره د يوه عرب شيخ سپين سرې مور راغله. کله چي يې ګلالۍ وليده، نو سترګي يې پکښې پاته سوې، دومره يې خوښه سوه چي ګرسره يې سترګي نه ځني اړولې. که څه هم لومړی د مرکې په نيت نه وه راغلې، خو کله چي يې ګلالۍ وليده، نو شله سوه، ويل دا نجلۍ به خامخا زما زوی (شيخ عدنان) ته راکوئ.
شيخ عدنان د تېلو يو لوی شرکت درلود او د سعودي عربستان له ډېرو شتمنو خلکو څخه ګڼل کېده. درخانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ مور ته وویل چي موږ به مشوره سره وکړو او بیا به تاسي ته خبر درکړو.
د شیخ عدنان په اړه لومړی درخانۍ خپل نظر ووایه. ویل زموږ او د عربو رواجونه سره جلا دي، نور خو یې څه کوې تر اوسه پوري په ژبه لا نه سره پوهېږو، داسي نه وي خدای مه کړه چي هسي په یو بلا اخته سو. دلته هم افغانان ډېر دي، له هغوی سره به دوستي وکړو. د گلالۍ د ورونو هم نه وه خوښه چي خپله خور یوه پردي عرب ته ورکړي، ویل په پردیو عربو باور نسته، که دلته په افغانانو کي زموږ د خوښي ځوان پیدا نه سو، په افغانستان کي به یې ورکړو، هلته خلک زارۍ راته کوي، خو حاجي د ټولي کورنۍ خلاف نظر درلود، ویل گلالۍ نجلۍ ده، ژبه ژر زده کولای سي، څه وخت وروسته به د عربو له ټول دود او دستور سره اشنا سي، عرب د پیغمبر (ع) قوم دی، تر دوی اصل خلک په ټوله نړۍ کي نسته. شیخ عدنان شتمن سړی دی، په سرو زرو کي به یې له سره تر نوکه پوري پټه کړي او ارام ژوند به ولري. موږ اوس د یو عرب په کفالت او نماینده گۍ کاروبار کوو، څکه چي تر اوسه پوري د دې ځای اقامه (تابعیت) نه لرو، خو که موږ له شیخ سره خپښي وکړو، نو هغه به موږ ټولو ته د عربستان تابعیت راواخلي او کاروبار به مو تر دې هم ښه سي. لنډه دا چي حاجي پر خپله خبره ټینگ ودرېد او بې له دې چي له گلالۍ څخه پوښتنه وکړي هغه یې شیخ عدنان ته ورکړه.
درې ورځي وروسته د شیخ عدنان مور راغله، ویل شیخ وایي چي سبا د کالیو او زرو رانیولو لپاره بازار ته ځو. د واده لپاره مو جلا کور چمتو کړی دی، د کور لوښي، پردې، غالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

... د هر څه بندوبست سوی دی، بس یوازې ناوې کمه ده.
په سبا د ګلالۍ پلار او درخانۍ د شیخ له یوه موټروان سره بازار ته ولاړل او سودا یې واخیستل. بله ورځ د شیخ مور وویل چې مور دوې ورځې وروسته واده غواړو. درخانۍ که څه هم د واده لپاره چمتووالی نه درلود، خو شیخ ویل زموږ کار سم دی، بل هیڅ ډول پلمه نه ده پاته. اخیر دوی هم مجبور سول د واده همدا نېټه یې ورسره ومنله.
د واده مراسم د ښار په یوه لوی هوټل کې ونیول سول. د شپې یوه بجه شیخ ناوې په خپل موټر کې کور ته بوتله، ویل د ناوې پلارګنۍ دې سبا پسې راسي.
حاجي، درخانۍ او زامن یې کور ته راغلل. درخانۍ په سرو اوښکو ناسته وه ژړل یې، ویل دا څنګه خلک دي، دا څنګه خېښي ده، موږ خو پردي نه یو، لږ تر لږه کور ته خو به یې پرې ایښې وای، لور به مې څنګه وېرېږي، په یوه ټکي عربي نه پوهېږي. یو ساعت وروسته د کور زنګ ووهل سو. د ګلالۍ مور تر حاجي دمخه دروازې ته ورغله، ګوري چې ګلالۍ د شیخ له موټروان سره د کور مخ ته ولاړه او په چیغو چیغو ژاړي. په دې وخت کې ګاونډیان هم راووتل او په دالېز کې شور او زوږ جوړ سو. د شیخ موټروان په تونده لهجه وویل: تاسي څومره بې فرهنګه او وروسته پاته خلک یاست. څوک چا ته داسي خیرنه ناوې په لاس ورکوي؟
(علاوه) کړې مو ولي نه وه؟ درخانۍ ویل دا غم لږلې علاوه یې بیا څه شي ده؟ د ګاونډي یوې نجلۍ وویل چې علاوه یو ډول خټه ده چې په ارایشګاه کې ناوې سر ترنوکه پوري په لړي، یو ساعت وروسته بیر ته خټه ځني پاکوي او په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول د ناوي د بدن ټول اضافي وېښتان جلا کېږي. درخانۍ په ژړا حاجي ته وويل چې د خدای پار دی، د لور ژوند مې تباه سو، دا څنګه خلک دي، دا څنګه وطن دی، دا خو دومره سخت کار نه دی، اوس به يې علاوه کړو، خو د شيخ موټروان ويل چې اوس نه کېږي، شيخ ته سخت درد ورغلی دی، ويل ګلالۍ پر ما طلاقه ده.

ګلالۍ او کورنۍ يې کورته ننوتل او د کور دروازه يې بنده کړه. حاجي سترګې کښته اچولي وې، لکه د خپلې لور ژوند ته چې يې په خپل لاس اور وراچولی وي. ګلالۍ د مور په غېږ کې سر ايښی و او ساندي يې وهلې او ورونه يې لکه بتان پټه خوله ولاړ ول.

د حاجي په غوږونو کې د درخانۍ دې خبرو ازانګې کولې: ((زموږ او د عربو رواجونه سره جلا دي، نور خو يې څه کوې تر اوسه پوري موږ او دوی په ژبه لا نه سره پوهېږو، داسي نه وي خدای مه کړه چې هسې په يوه بلا اخته سو)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لاسنیوی به دي تر مرگه یادومه

خالد او سپوږمۍ په پوهنتون کې سره ټولګیوال ول او ځنګ پر ځنګ به سره کښېناستل. سپوږمۍ چې به کله په ټولګي یا د پوهنتون په چمن کې له خالد سره یوازې سوه، نو ورته ویل به یې چې ستا ښنې سترګې مې ډېرې خوښېږي، کاشکې ستا سترګې زما وای. خالد به په ټوکو ورته وویل: دا خو اسانه خبره ده، ته ودرېږه همدا اوس یې درکوم. سترګو ته به یې ګوتې ونیولې، ویل ها درواخله زما سترګې یې ستا، خو ګوره بیا به مې تر لاس نیولی ګرځوې او پوهنتون ته به مې هم ته راولې. په دې ډول به دواړو وخندل.
کله چې به سپوږمۍ مازې د خالد خوا ته وکتل، نو ده به په خندا ورته وویل: رځه رځه مه راته ګوره، که دې پر ضد کړم، نو همدا اوس سترګې کاږم او تا ته یې درلګوم، خو خدای خبر چې ته به دومره مهربانه سې چې ما به لاس نیولی تر پوهنتون پورې راولې او بیرته به مې کور ته ورسوې، نجونې کله دومره وفا لري، ځسې به دې په سترګو ړوند کړی یم او ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به پر خپله لاره راڅخه تللي یې.
یوه ورځ خالد او سپوږمۍ د پوهنتون په چمن کې سره ناست وو، سپوږمۍ بیا د خالد د شنو سترګو یادونه وکړه، خالد سمدلاسه سترګي پټې کړې او سپوږمۍ ته یې لاس ور اوږد کړ، ویل فکر وکړه چې زه ړوند یم، ته مې تر لاس ونیسه، خو سپوږمۍ خپل لاسونه راټول کړل او په ځان پورې یې کلک ونیول. خالد بیا لاس ور اوږد کړ، ویل خیر دی یو وار خو دې لاس په لاس کې راکړه، څه اسمان خو نه نړېږي، له دې سره سم یې دا لنډۍ زمزمه کړه:
یو وارې لاس په لاس کې راکړه
دا لاسنیوی به دې تر مرګه یادومه.
د سپوږمۍ مخ له شرمه تک سور واوښت، په وارخطایې یې شاوخوا وکتله، ویل سندرې دې بس که، اوس به یې یو څوک واوري.
یوه ورځ خالد لکړه په لاس کې او ټولګي ته د ړندو په شان راغی، ویل ما خو خپلې سترګې یوې نجلۍ ته ورکړې، له دې سره سم ټولو وخندل او د سپوږمۍ خوا ته یې وکتل.
د وخت په تېرېدو سره د خالد او سپوږمۍ تر منځ مینه نوره هم ډېره سوه، اوس نو ټولګیوال هم ښه پوهېدل، بس یوازې یې د دوی د کوزدې انتظار کاوه.
یوه ورځ د ټولګي نماینده په ټوکه سپوږمۍ ته وویل: سپوږمۍ جانې تر څو به یو بل ته خواږه خواږه سره ګورئ، ژر کوزده وکړئ چې موږ هم یو نس ډوډۍ پکښې وخورو.
سپوږمۍ وشرمېده او سترګې یې کښته واچولې.
په ټولګي کې د زلمي په نوم یو بل هلک هم و چې له خالد سره یې د اول نمره ګۍ له امله په زړه کې کینه ساتله او بل یې د سپوږمۍ پر سر هم سیالي ورسره درلوده. کله چې د زلمي مرکه د سپوږمۍ د کورنۍ له خوا جواب سوه، نو دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیالي ښکاره او خورا توده سوه، تر دې وروسته زلمي له سپوږمۍ او خالد سره بیخي سلام علیک بند کړل.
یوه ورځ چې سپوږمۍ ټولګي ته راغله، نو له دردده سره او شنه کېده، پر خالد یې خوله راخلاصه کړه، ویل بې شرمه انسانه تا پر ما د څه ډول نجلۍ ګومان کړی و ها؟ ځوک چا ته داسې چټي خبري لیکي؟
- کومي چټي خبري؟
- ځان ناګاره مه اچوه، پرون دي زما په دسکول کي خط نه و را ته ایښی؟
- قسم په خدای که ما ستا دسکول ته لاس هم وروړی وي، خط خو لا هلته پر پرېده
- بس بس درواغ مه وایه ! هیڅ باور مي نه کاوه چې ته دي دومره بې حیا انسان یې.
خالد له شرمه سترګي کښته واچولې او له ټولګي څخه ووت.
څو ورځې وروسته د پوهنتون د اخیري سمستر امتحانو نه راورسېدل. په دې جریان کي خالد هڅه وکړه سپوږمۍ پوه کړي چې ستا په دسکول کي خط ما نه و ایښی، خو هغې نه منله او خالد ته یې اخطار ورکړ، ویل که بیا زما مخ ته راغلې، زما سره دي خبري وکړې او یا دي د پخلا کېدو هڅه وکړه، نو د پوهنتون اداري او خپلې کورنۍ ته به شکایت وکړم.
د پوهنتون امتحانونه تېر سول، د امتحانونو نتایج هم اعلان سول او د فراغت د جشن وخت راورسېد. د فراغت غونډه ښه په شان او شوکت سره پای ته ورسېده. محصلینو د غونډې په پای کي یو له بل څخه بخښني غوښتې، خدای پامانۍ یې سره کولې او خپلو کورونو ته تلل.
په دې وخت کي د ټولګي نماینده سپوږمۍ ته کرار وویل:
سپوږمۍ جاني باید ته هم له خالد سره پخلا سې، هسې هم نور پوهنتون نسته، ته پر خپله او دی پر خپله لاره ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ د دې خبرې په اورېدو له دردہ تکه سره سوه، ویل د دې بې ادبه انسان نوم بیا مه رایادوه، له دې سره سم په چټکو ګامونو له تالار څخه ووته.
خالد تر فراغت وروسته په یوه نادولتي دفتر کې کار پیدا کړ. تصادفي د سپوږمۍ پلار هم په دې دفتر کې کار کاوه. که څه هم د سپوږمۍ پلار خالد نه پېژاند، خو خالد له ځینو خبرو څخه پوه سو چې دا د سپوږمۍ پلار دی.
یوه ورځ د سپوږمۍ پلار دفتر ته رانغی، په سبا چې راغی ویل په کور کې مو د ګازو ډبه چاودلې ده، د لور سترګې مې سوځېدلي او اوس په فلاني روغتون کې بستري ده، زه د دې لپاره راغلم چې رئیس ته دا مشکل ووایم او رخصت ځني واخلم، همدا اوس بېرته ځم.
کله چې د سپوږمۍ پلار له دفتر څخه ووت، نو خالد هم پټ پټ ورپسې روان سو، د سپوږمۍ پلار د ډاکټرانو ځانګړي کوټې ته ورغی او خالد یو ځای پټ ورته منتظر سو. کله چې د سپوږمۍ پلار راووت، نو خالد مخ ته ورغی، ویل زه د یوه ناروغ پوښتني ته راغلی وم، تاسې مې ولیداست او درته راغلم، ښه اوس دا ووایاست چې ستاسې ناروغ څنګه سو؟
د سپوږمۍ پلار سوړ اسوېلی وکیښ، ویل خالد جانه بس پوښتنه مه کوه، د لور ژوند مې تباه سو، ډاکټران وايي چې سترګې یې ړندې سوي دي، که یو څوک خپله یوه سترګه ورکړي، نو د یوې سترګې علاج یې کېدای سي، بیا یې په ناهیلۍ زیاته کړه: په نن وخت کې څوک چا ته خپله سترګه ورکوي. ما غوښتل چې خپله یوه سترګه ورکړم، خو ډاکټرانو ویل چې ستا سترګه نه ورسره لګېږي، خویندي او وروڼه یې سترګه نه ورکوي، اوس نه پوهېږم چې څه وکړم. تر دې وروسته د سپوږمۍ پلار له خالد څخه رخصت واخیست او د سپوږمۍ خوني ته ولاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالد لکه سا چي يې ختلې وي، ځای پر ځای بې حر کته ودر بد او چور تونو یوړ، خو نابېره په چټکو ګامونو د ډاکټرانو کوټې ته ورغی. ډاکټر ته یې وویل چې زه غواړم د سپوږمۍ په نوم ناروغ ته خپلې سترګې ورکړم. ډاکټر ویل سمه ده، خو اول دي باید سترګې وګورم او باید ځیني معاینات هم وکړې، تر هغه وروسته یو قرارداد درکوم، باید هغه لاسلیک کړې چې دا کار په خپله خوښه کوې. خالد ویل سمه ده، خو زه هم یو شرط لرم، هغه دا چې ته به هم وعده کوې چې تر عملیات دمخه به نه سپوږمۍ او نه هم د هغې کورنۍ ته وایې چې دا سترګه د چاده. ډاکټر په خندا وویل: سمه ده وعده ده.

د سپوږمۍ د سترګو عملیات تېر سول، څو ورځې وروسته ډاکټر سپوږمۍ ته مبارکي ورکړه، ویل د سترګو عملیات دي بریالي سول، اوس دي سترګه بیخې جوړه ده، چندان څوک نه پوهېږي چې یوه سترګه دي خپله او بله دي د بل چا ده، بیخې یو ډول معلومېږي، سبا دي سترګي در خلاصوو، اوس استراحت وکړه.

سبا د سپوږمۍ کوټې ته یوه نرسه راغله او هغه یې د ډاکټرانو کوټې ته بوتله. ډاکټر ورته وویل چې اوس د سترګو پټۍ درخلاصوو او رخصتوو دي. نور ښه یې، اوس کولای سې چې د پخوا په شان ووینې، بیا یې زیاته کړه چې ته ډېره نېکمرغه نجلۍ یې چې دومره ښه دوستان لرې. په دنیا کې داسي لږ دوستان پیدا کېږي چې چا ته دي خپله سترګه ورکړي، له دي سره سم یې د سپوږمۍ له سترګو څخه پټۍ لیري کړه، ویل اوس نو وګوره، خو ګوره لومړی به د هغه چا خط لولې چې تا ته یې خپله سترګه درکړې ده. دا دی وګوره ! سپوږمۍ چې سترګي خلاصي کړې، نو ډاکټر یې مخ ته خط نیولی و، په خط کې داسي لیکلي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراني سپوږمۍ جاني!

تا به د محصلۍ پرمهال تل راته ویل چې ستا شنې سترګې مې ډېرې خوښېږي، کاشکې ستا سترګې زما وای. ما تا ته هغه وخت هم ویلې وه چې زه خپلې سترګې درکوم، خو ستا زړه ته نه لوېده، تا چې ویل دی ټوکې راسره کوې. زه ډېره بخښنه غواړم چې بیا دې هم یوه سترګه پوروړې یم، خو هیله ده ما ملامت و نه ګڼې، ما غوښتل تا ته خپلې دواړې سترګې درکړم، خو ډاکټر اجازه نه را کوله. پام دې وي چې زما سترګه ښه وساتې او هره ورځ یې په رانجو توره کړې، ځکه چې زما په رانجو تورې سترګې ډېرې خوښېږي.

داسې هڅه مه کوه چې ما پیدا کړې او د سترګې په خاطر کوروداني راته ووایې. ما دا کار یوازې د دې لپاره کړی چې ته ما وبخښې. په دې پسې هم مه ګرځه چې زه اوس چېرې اوسېږم. زه له هیواده ډېر لیرې ولاړم، نه پوهېږم چې بیا به سره ووینو که نه، خو زه او ته بیا هم سره نژدې یو، د دوو سترګو تر منځ واټن ډېر لنډ وي، یوازې د یوه سلایې په اندازه فاصله ده بس.

په درنښت
ستا خالد

سپوږمۍ سترګې پټې کړې او کاغذ یې په ځیګر پورې کلک ونیو، خو بیرته یې سترګې روڼې کړې، مخامخ هینداري ته یې وکتل، تر ړنده سترګه یې یوه رڼه اوښکه راغله، خو نوې او شنه سترګه یې له خندا ډکه ښکارېده. شنه سترګه وار په وار لوېده او د پوهنتون چمن پکښې راښکاره سو، په چمن کې دا او خالد سره ناست ول، دا خالد ته وايي: ستا شنې سترګې مې ډېرې خوښېږي، کاشکې ستا سترګې زما وای. خالد په ټوکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وایي: ته ودر بړه همدا اوس زما سترګي تا ته درکوم. په دې وخت کي سترګو ته ګوتي نیسي، وایي ها درواخله زما سترګي یې ستا، خو ګوره بیا به مي تر لاس نیولی ګرځوې او پوهنتون ته به مي هم ته راولې. سپوږمۍ له شرمه تکه سره سي او خپل لاسونه په ځان پوري ټینګ ونیسي.
په دې وخت کي یې ړندې سترګي سخت سوی وکړ او د توري ښیښې غوندي ښکاره سوه، وار په وار پسي غټېده، په ښیښه کي یې خپل بل ټولګیوال زلمی ولید. زلمی لکه بلا تور مخ او بې ډوله شکل یې درلود، په قاه قاه یې وخندل، ویل سپوږمۍ څنګه ودي لیده چي څنګه مي کسات درځخه واخیست ؟
کله چي ستا کورنۍ زما مرکه جواب کړه، نو ما ویل ولاکه له خالد سره هم واده وکړې، نو هغه و چي د خالد په نوم مي پر کاغذ چټیات ولیکل او بیا مي هغه کاغذ پټ ستا په دسکول کي کښېښود، له دې سره سم یې په لوړ اواز وخندل. په دې وخت کي سپوږمۍ په زوره چیغه کړه، ډاکټر یې پر سترګو پټۍ ورکښېښووله، ویل لږ ارام وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندانه توړۍ

زه د لسو کالو ومه چي قوماندانه توړۍ به مي په کوڅه کي لیدله. هغې به له کوره کثافات را ایستل او لیري په یوه ډګر کي به یې اچوله. هغه داسي ډنګره وه چي د پښتۍ هډوکي یې له ورأیه ښکاریدل. پخوا به یې سر په نکریزو سور کاوه، خو له یوه کال راهیسي یې نه و رنګ کړی، اوس یې سر نه سپین او نه سور و، بلکي شین وزمه غوندي ښکاریده. وېښتان یې داسي څپوله او سره ګډوډ سوي ول تا چي ویل په کال کي یې هم یو وار نه پر بولي او نه ږمنځ کړي دي.

قوماندانه توړۍ مي د ګاونډي کره څو واره لیدلې وه. هغه لېونۍ نه وه، ټول کارونه یې د پر سد او هوښیاري ښځې په ډول وه، سهار تر ماښامه به د کور په کارونو بوخته وه او د ضرورت وړ خبري یې په ډېره مهربانه لهجه کولې، خو که چا به قوماندانه توړۍ ورته وویل، نو د دې اعصاب به ګډوډ سول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بدرد به یې شروع کړل. زما هغه مهال دې خبري ته پام سو چي کله به هغه کوچنیانو په کوڅه کي ولیده، نو پسي ناري به یې کړې، ویل هغه ده قوماندانه توري راغله، په دې وخت کي به دې ته درد ورغی، په کوچنیانو پسي به یې منډه کړه او په کاڼو به یې ویشتل، ویل ستاسي پلار به قوماندان وي، ستاسي مور به قوماندانه وي، ستاسي خور به قوماندانه وي د ... زامنو !

زه به حیرانه سومه چي خلک ولي دې ته قوماندانه توري وايي او دا ولي په دې نوم بد وړي؟ یوه ورځ مي په دې اړه له خپلي مور څخه پوښتنه وکړه، هغې ویل په دې خبرو پسي مه گرځه. خدای چا ته د خپل بد عمل سزا په اخیرت او چا ته په دې دنیا کي ورکوي، دې ته هم له خپله لاسه ورپېښه ده، بیا به یې د توبې په ډول پر پزه او غوږو گوته تېره کړه، ویل خدای مو دي د دې له حاله وساتي.

یوه ورځ مي د مکتب کورنی کار کاوه. د خاله لور مي له خپلو دوو کوچنیانو سره زموږ کره مېلمنه راغلې او د څنگ په خونه کي یې زما له مور سره مجلس کاوه. په خبرو خبرو کي یې زما له مور څخه د قوماندانې تورې پوښتنه وکړه، ویل کله چي زه ستاسي کره راتلم، نو دې په کوڅه کي په کوچنیانو پسي منډې وهلې او په کاڼو یې ویشتل، ډېر مي زړه پر وسوځېده. مور مي نه غوښتل د قوماندانې تورې د ژوند کیسه ورته وکړي، خو هغه ورته ټینگه سوه، ویل خامخا به یې کیسه راته کوې. ما چي له پخوا څخه غوښتل د قوماندانې تورې په کیسه ځان خبر کړم، نو د څنگ د کوټې کړکۍ ته نژدې سوم او غوږ مي ورته ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قوماندانې تورۍ اصلي نوم روښانه ده. دا په ځوانۍ کې دومره ښایسته وه چې د مرکو وار نه ورباندې کېده، یوه مرکه به نه وه تللې چې بله به بیا ورته راغله. د نصیب خبرې دي روښانه یې د فرید په نوم یوه هلک ته ورکړه او واده سوه.
فرید که څه هم غریب سړی و، خو دا ډېره پر ګرانه وه او ښه یې نازوله، بس چې دې به هر څه ویله فرید به (نه) نه ورته ویل. روښانې به کله ویل د مور کره په مېلمستیا ځم، کله به یې ویل د خاله کره ځم، بس هره ورځ به دا یو ځای روانه وه.
د کور کارونو ته به یې ګوتې نه وروړلې، هر څه یې پر تیاره غوښتل. خواښې بېچاره ګۍ به یې په سپین سر د کور ټول کارونه کول، خو دې ته یې له وېرې څه نه سوای ویلای، که یې ورته ویلي وای، نو جنجال یې کاوه او اسمان یې مځکې ته راکښته کاوه.
د کور کار ته خو یې خواښې اوږه ورکړې وه او دومره بدنامي هم نه بلل کېده، خو هره ورځ له ضرورت پرته له کوره وتلو یې د شاوخوا ګاونډیانو پام ځان ته راواړاوه او اخیر خبره له ګنډلو ووته.
یوه ورځ د روښانې لېورونو فرید ته وویل چې لالا ورېنداره سمه نه معلومېږي، ته ډېر باور ورباندې لرې، خو خلک ډول ډول خبرې کوي. څوک وایي له فلانې سره مو ولیده، څوک وایي په فلانې ځای کې مو ولیده. اوس قسم په خدای که له شرمه پورته کتلای سو، که زموږ خبره منې نو لږ یې راوګرځوه. فرید به ویل زه روښانه پېژنم، هغه هېڅ کله داسې کار نه کوي چې موږ دې وشرموي، تاسې بې ځایه پر هغې تورونه لګوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ فرید کور ته راغی، ګوري چې روښانې ځان یو غوړپ (سینګار)کړی دی. فرید ویل څه خبره ده؟ روښاني ویل د اکا د لور دسمال مې دی، زه هم ورځم. فرید تندی تریو کړ، ویل سړی خو یوه اجازه اخلي، زه خبر نه یم او تا بیا خپل پر سر غوټه تړلې او مېلمستیا ته روانه یې. روښاني سترګې پر راغتې کړې، ویل ستا په کور کې خو مې ولاکه په یوه جوړه نویو کالو ارمان ختلی وي، اوس مې د خپلوانو له کورونو هم راګرځوې؟

روښانه په خپل ښایست ډېره مغروره وه او فرید ته به یې هره ورځ د هغه د بېوزلۍ پېغورونه ورکول، اوس نو ټوله کورنۍ پوهېده چې روښانه خامخا د کور دباندې له یو چا سره اړیکی لري. فرید بېچاره چې تر دې مخکې به یې تل د روښانې ننګه کوله او د ورونو خبري به یې نه منلې اوس ډېر ځور بده، خو نه پوهېده چې څه وکړي. له یوې خوا یې ښځه له کنټروله وتلې او له بلې خوا که یې طلاق ورکولای، نو د بل واده وس یې نه درلود. په همدې کې څلور پنځه کاله تېر سول او روښانې درې زامن هم پیدا کړل.

یوه ورځ فرید په بازار کې له دوکان څخه سودا اخیسته چې یو موټر د دوکان مخ ته ودرېد، یو قوماندان له موټر څخه راکښته او د سودا لپاره دوکان ته ودرېد. فرید چې موټر ته وکتل، نو ګوري چې روښانه د مخ په سیټ کې ناسته او ځان یې ښه ختې سینګار کړی دی. د روښاني په لیدو سره د فرید پر سر لکه اور چې بل سي، په منډه یې د موټر دروازه خلاصه کړه، روښانه یې د سر تر وېښتانو ونیوله او پر سړک یې راچپه کړه. یو څو لغتي چې یې ووهله، نو نابېره یې د شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا پر سر د توپک کونداغ ولگېد او بې سده پر ېوت. کله چي يې سترګي رارونې کړې، نو څو دوکانداران پر راټول ول او په خوله کي يې خوږې اوبه ورتويولې. فريد په کمزوري ځان کور ته ولاړ، له شرمه يې له مور او وروڼو څخه دا کيسه پټه کړه.

تر دې وروسته روښانه څو واره نور ه هم له قوماندان سره وليدل سوه، اخير به خلکو روښانه قوماندانه بلله، اوس نو ټول خلک پوهېدل چي روښانه څه کوي او څنګه ښځه ده.

يوه ورځ روښانه له کوره ووته او تر يوې مياشتي پوري غيب و غړوبه وه.

يوه ورځ يو چا د فريد دوی کور ته ليک راوړ چي داسي پکښي ليکلي وه: ((فريده ستا سره مي ډيري لوږي او تندي وګاللې، نور يې نه سم زغملای، زړه دي صبر کړه، ما بل واده وکړ، ته پوه سه او اولادونه دي)).

په دې وخت کي د فريد له پښو څخه مځکه وتښتېده، سر يې پر له وګرځېد، نه پوهېده چي څه وکړي. له شرمه نه مځکه چاودله او نه دی په ننواته. په سبا يې له وروڼو سره په مشوره پلارنی کور خرڅ کړ او يوه ليري ځای ته کډه سول.

روښاني داسي فکر کاوه چي قوماندان واده ورسره کوي، خو هغه يو څو ورځي د خپل ساتېري لپاره له ځانه سره وساتله او بيا يې پر خپل يوه اندېوال خرڅه کړه. روښانه په دې وخت کي د ځوانۍ او مستۍ له خوبه راويښه سوه، ډېره پښېمانه وه، نه پوهېده چي څه وکړي او څنګه بيرته د عزت ژوند شروع کړي. اخير يې فکر وکړ چي دا ښايسته ده او پخوا پر مېړه ګرانه وه، که له دې کار څخه توبه وکاږي او له خپل مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخه بخښنه وغواړي ښايي هغه يې وبخښي. کېداى سي له دې امله يې هم وبخښي چي د کوچنيو زامنو له لاسه به تنګ سوى وي، کېداى سي له دې امله يې هم وبخښي ببوزله دى د بل واده وس نه لري. هغه و چي د قوماندان د انډيوال له کوره وتښتېده او د فريد کره ورغله. په دې وخت کي فريد بل واده کړى و، مور او ورونه يې يو نامعلومه ځاى ته کډه سوي او کوچني زامن يې انا له ځانه سره بېولي ول.
نيمه شپه د فريد دروازه وټکېده. فريد چي دروازه خلاصه کړه، نو ګوري چي روښانه د کور مخ ته ولاړه او په چيغو چيغو ژاړي.
فريد روښانه و نه بخښله، شکنجه خو پر پرېږده چي ښکنځل يې هم نه ورته وکړه، څو شېبې يې په پټه خوله ورته کتل، سترګي يې له اوښکو ډکي سوې، کور ته د ننوتو اجازه يې ور نه کړه او د کور دروازه يې ورته وتړله. روښاني يو څو شيبې د تړلي دروازې تر شا وژړله، اخير مجبوره سوه د پلار کره ولاړه، خو پلار يې هم له شرمه جرئت و نه کړ چي ځاى ورکړي، تر هغه وروسته د اکا د لور کره ولاړه. د اکا د لور خسرګنۍ هغې ته د اوسېدو ځاى ورکړ، خو دا شرط يې ورباندي کښېښود چي چا ته به د دوى د خپلوۍ نه وايي، يوازي به وايي چي خپلوان نه لري او د دوى مزدوره ده. بل دا چي له کوره به هم نه وزي او که پخواني کارونه يې بيا تکرار کړل، نو په هغه ورځ يې له کوره شړي. روښاني هم دا شرطونه ومنله او څو کاله کېږي چي په دې کور کي چوپړ وهي.
روښانه په ځوانۍ کي خلکو قوماندانه بلله، خو اوس چي زړه سوه، نو قوماندانه تورۍ يې بولي. دا لکه څنګه چي له بنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه معلومېږي دومره زړه هم نه ده، ایله د څلوېښتو کالو به وي، خو له رنګه اویا کلنه معلومېږي.
اوس چې کله څوک قوماندانه یا قوماندانه توړې ورته ووايي، نو دې ته تېر ژوند وریاد سي. که ماشوم ورته وویل چې قومانداني توړې، نو دا يې په ډېرو ولي، خو که لوی په دې نوم وبلله، نو په پټه خوله یې زغمي، بس یوازي یې سترګي له اوښکو ډکي سي.
روښانه چندان له چا سره خبري نه کوي، د خپل تېر ژوند په اړه خو بیخي چا ته څه نه وايي، کله کله له ځان سره ووايي: ((زه رشتیا هم چي بدلمنې یمه، له خپل مېړه، اولادونو، کورنۍ او قوم سره مي خیانت وکړ، باید دغه ډول سزا راکول سوې وای، خو نه پوهېږم هغه نارینه چي زه یې دې کارونو ته هڅولم او زما سره یې اړیکي درلودې هغوی په څه نوم یادېږي؟ ایا له هغوی څخه هم خلک زما په اندازه کرکه کوي؟ دوی ته خلک په کومه سترګه ګوري؟ ایا دوی هم زما په شان په وطن کي د اوسېدو ځای نه لري؟ دوی هم دغسي ټيټي سترګي ژوند کوي؟ قوماندان، وکیل صاحب، قاضي صاحب، وزیر صاحب، فلانی، فلانی ... ما اورېدلي چي دوی اوس هم هغه پخواني کارونه په ښکاره کوي، خو دوی ټول ارام او د عزت ژوند لري)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله هم زه او مقتوله هم زه

نيمه شپه وه، د کور ټول غړي په خواږه خوب ويده ول، خو وږمې ته خوب نه ورته، له خپلي خوني راووته او د کور په غولي کي يوازي کښېناسته. په کور کي چوپه چوپتيا خپره وه، يوازي د چورچورکي اواز اورېدل کېده چي د وږمې له اسويلي سره به ګډ سو او يوه بې سوره نغمه به ځني جوړه سوه. وږمې سترګي د اسمان خوا ته ونيولې، لکه غواړي چي له ښوارلسمي سپوږمۍ سره د زړه خواله وکړي، خو سپوږمۍ غوږ نه ورته نيوه، بس يوازي به يې د دې پر باړخوګانو د اوښکو ملغلري وځلولې. وږمې پرله پسې اسمان ته کتله، کله چي يې سترګي وچي سوې، نو سر يې پر زنګنو کښېښود او له ځان سره يې وويل: مشرانو ښه ويلي دي چي ((څه کرې هغه به رېبې)). ما خپله د ځان لپاره دا يوازيتوب غوره کړ، اوس د ګيلې حق نه لرم. د ژوند کولو حق هم نه لرم. بيا به يې اسمان ته وکتل، لکه له يو چا سره چي خبري کوي: ګرانه ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله غوښتل چي داسي دي وسي. کشکي خو داسي نه وای سوي، که زه لومړی پوهېدلې وای، نو داسي به نه پېښېدل.
وړمې له يوه کال راهيسي په دفتر کي کار کاوه، په شعبه کي د اسد په نوم يو همکار هم ورسره و. اسد له وړمې سره ډېر ښه چلند کاوه، نه يوازي دا چي خپل کارونه يې په ښه ډول کول، بلکي د وړمې په کارونو کي يې هم مرسته ورسره کوله. اسد ډېري لړ خبري کولې، که چا پوښتنه نه وای ځني کړې، نو ده چندان څه نه ويل، د همدې خوی له امله هغه ډېر درووند ښکار بده. د دفتر ډېرو همکارانو غوښتل د اسد خبري واوري، خو اسد يوازي له وړمې سره خبري کولې او هغه هم چي په دفتر کي به نور څوک نه وه، پر رسمي خبرو سرپېره يې د خپل شخصي ژوند په اړه هم د زړه خواله ورسره کوله.
وړمې د دفتر له ټولو همکارانو سره په خندا او ورين تندي خبري کولې، خو اسد له دې چلند څخه ډېر خوشاله و، کله چي به يې د وړمې خوله له خندا ډکه وليده، نو زړه به يې باغ باغ سو.
يوه ورځ اسد دفتر ته رانغی، کله چي په سبا راغی، نو وړمې د پخوا په ډول په خندا او مهربانۍ د هغه د نه راتلو علت وپوښت. اسد اوږده ساواخيسته، ويل تر اوسه مي په دفتر کي چا ته نه دي ويلي، زه يو ډول خطرناکه ناروغي لرم، حملې راباندي راځي او بې سده کېږم. کله چي يوه حمله راباندي راسي، نو څو ورځې مي سر درد کوي او سربداله (گنگس) يم. وړمې چې دا خبري واورېدې، نو له اسد سره يې خواخوږي پيدا سوه، تر دې وروسته به يې هغه ته د زړه ډاډ ورکاوه، هڅه به يې کوله چي خوشاله يې وساتي او لږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېره د دې له خوا و نه ځورول سي. که څه هم دا ډول همدردي له اسد سره د کور غړو هم کوله، خو د ورمې همدردي د اسد پر زړه داسي لګېده لکه مرهم.
پخوا به اسد له ورمې سره د دفتر په کارونو کي مرسته کوله، خو اوس برعکس ورمې هڅه کوله چي د اسد د کارونو بار پر خپلو اوږو واخلي او هغه ته هیڅ ډول تکلیف و نه رسېږي.
د ورمې دې ډول چلند د اسد پر صحي وضعیت خورا ښه اغېز وکړ، ورځ په ورځ يې ناروغي ښه کېده، يو وخت داسي هم راغی چي اسد بیخي روغ رمټ سو، د هیڅ ډول تکلیف احساس يې نه کاوه. که څه هم څوک نه پوهېدل چي اسد به په کور کي څنګه وي، خو په دفتر کي به روغ جوړ و، په تېره بیا کله چي به يې ورمه ولیده، نو سترګي به يې وځلېدې او له خوشالیه به په کالیو کي نه ځایېده.
یوه ورځ ورمې د خپلي خواخوږۍ په لړ کي اسد ته وویل چي ته باید د درملني لپاره هندوستان ته ولاړ سې، وایي چي هلته ډېره ښه او ارزانه درملنه کېږي. په دې وخت کي د اسد مخ تک سور واوښت، لومړی يې په شعبه کي شاوخوا وکتله او بیا يې کښته وکتل، په رېږدېدلي اواز يې وویل: ورمې جاني زه به ولي هندوستان ته ځم؟ زما هندوستان او ډاکټر خو ته يې، کله چي ته دې شعبې ته راغلې يې، نو زما ناروغي يو مخ ورکه سوې ده. ورمه د دې خبري په اور بدو له حیا څخه تکه سره واوښته، مخ يې بلي خوا ته واړاوه او ځان يې په کاغذونو بوخت کړ، په شعبه کي چوپتیا خپره سوه، یوازي د دېوالي ساعت ټک ټک اور بدل کېده.
کله چي اسد کور ته ولاړ، نو ډېر نارامه و، له ځان سره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ وکړ چي سبا به ورمې ته خامخا وايي چي مينه درسره لرم او غواړم واده درسره وکړم. د اسد خبره سپينه وه، خو د نارامۍ يې علت دا و چي ورمه به څه ځواب ورکوي؟ که د (نه) ځواب ورکړي دی به څه کوي؟ تر سهاره يې په زړه کي کرل او رېبل چي دفتر ته د تګ وخت راورسېد. نن اسد تر پخوا ډېر خوشاله و، نن يې د پخوا په پرتله په ځان هم ګوته وهلې وه، نوې دريشي، عطر او له خوشاليه ډک ورين تندی يې هغه څه وه چي د هر چا پام يې ځان ته وراړاوه. بس د خوشالۍ کار و، له اسد څخه د رسمياتو وخت هم هېر سوی او نن دفتر ته يو ساعت وختي ولاړ، هغه ته يو ساعت لکه کال دومره اوږد سو، دوې سترګي يې د شعبې د دروازې پر لور څلور سوې، څو واره له شعبې راووت او بيا به بير ته ننووت. که د اسد دا حرکات هر چا ليدلي وای، نو فکر يې کاوه چي نن خامخا څه نوې خبره سته. د انتظار شېبې پای ته ورسېدې او ورمه شعبې ته راننوته. اسد چي مخکي لا د ورمې په درناوي کي پر خپل ځای ولاړ و، تر سترګې مسي وروسته کښېنته وکتل او ورمې ته يې کرار وويل: ورمې جاني نن يوه نوې خبره درته کوم. ورمې فکر وکړ لکه چي بيا د پخوا په شان د خپلې ناروغۍ په اړه يو څه راته وايي، نو په خندا يې ورغبرګه کړه: هو اسدجانه مهرباني وکړه، نن ډېر خوشاله ښکاري، څه خبره ده؟ اسد لومړی شاوخوا وکتل، بيا د ورمې خوا ته څو ګامه وروړاندي سو، د هغې لاسونه يې په خپلو لاسونو کي ونيول او په بنده بنده ژبه يې وويل: زه ناروغ وم، له ژوند څخه مي تمه ختلې وه، خو ستا ميني زه جوړ کړم، تا ماته له سره نوی ژوند راکړ، زه اوس داسي فکر کوم چي بې له تا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه سم کولای، اوس تا ته دومره ځان نژدې احساسوم لکه زه چې وجود او ته مې روح یې، ایا زما سره واده کوې؟
ورمې ژر له اسد څخه خپل لاسونه کش کړل او په درد یې وویل: ما ستا سره یوازې انساني خواخوږي کوله بس، خو ته داسې فکر کوې چې زه ستا سره مینه لرم ها؟ تا ته خو ځان درمعلوم دی چې څومره بده ناروغي لرې، خدای خبر چې ته به یو کال ژوندی یې که نه، زه دومره ساده در ته ښکاره سوم چې له یو ناروغ او مړخوږک سره به واده کوم او خپل ژوند به په لوی لاس تباه کوم؟ اسده ته خطاوتلی یې، لږ له ځانه سره فکر وکړه، پوه سوې؟ له دې سره سم ورمې دسکول غاړې ته واچاوه او په چټکو ګامونو له شعبې څخه ووته.
د اسد پر سترګو توره تیاره راغله، ځای پر ځای کښېناست، سر یې په لاسونو کې ونیو، د ورمې دا جمله یې په ذهن کې پرله پسې تکرار بدله: ((خدای خبر چې ته به یو کال ژوندی یې که نه، زه دومره ساده در ته ښکاره سوم چې له یو ناروغ او مړخوږک سره به واده کوم او خپل ژوند به په لوی لاس تباه کوم؟)) اسد له ځان سره وویل: ما هغې ته رښتیا وویل چې زه او ته ډېر سره نژدې یو، دومره سره نژدې یو لکه روح او جسد، خو نن چې زه ورمې رد کړم، زما روح ووت، زه نور مړ یم، سر له اوس څخه مړ یم.
اسد تر دې وروسته بیا دفتر ته رانغی. ورمه یو څو ورځې پر خپل تونډ چلند ډېره پښېمانه وه، خو وروسته یې ځان ته داسې ډاډ ورکړ: که داسې مې نه وای ورته ویلي، نو څه مې ورته ویلي وای؟ ما خو له هغه سره مینه نه، بلکې یوازې انساني خواخوږي درلوده، توبه خدایه ! په دې نړۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه خلک سته، ته به له زړه سوي او خواخوږیه مرسته ورسره کوې، خو دوی به یې مینه گڼي، ښه سو چي هر څه مي سپین ورته وویل، همدا یې ځواب و.
څو میاشتي وروسته ورمې استعفا ورکړه او په یو بل دفتر کي یې کار پیل کړ. یو کال وروسته یې په یوه سیمینار کي د خالد په نوم خپل یو پخوانی همکار ولید، په خبرو خبرو کي خالد وویل: ورمې ستا زموږ همکار اسد په یاد دی؟
– هو یاد مي دی، دا پوښتنه دي څنگه وکړه؟
– هغه بیچاره خو مړ سو
– څه شی مړ سو ! څنگه مړ سو؟
– نور نه یم خبر، په فاتحه کي یې وروړ ویل چي ډېره خطرناکه ناروغي یې درلوده، د چا زړه ته نه لوېده چي ژوندی دي پاته سي، خو د ژوند په وروستیو میاشتو کي سوکه سوکه ښه کېده، اخیر بیخي روغ جوړ سو، ان دا چي ډاکټران حیران ول چي دومره خطرناکه ناجوړي څنگه خپله جوړ ېدای سي، ډاکټرانو ویل چي دا بیخي یوه معجزه ده، خو ناڅاپه بیرته ناروغه سو، له ځان سره به یې ژړل، خو چا ته یې څه نه ویل، ډاکټرانو ویل چي پخوانۍ ناروغي یې ښه سوې او بله ناروغي ورته پیدا سوې ده، په زړه کي یو پټ غم لري لکه مین سوی چي وي، تر څو معلومه نه سي چي پر چا مین سوی او معشوقه یې چېري اوسېږي او څه وایي، د دې ناروغۍ علاج امکان نه لري. ډاکټرانو او د اسد خپلوانو چي به اسد هر څومره وپوښت، هغه څه نه ویل، هغه و چي یوه ورځ یې مور سهار د خوب کوټې ته ورغلې وه، گوري چي اسد مړ پروت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمې چې دا خبره واوربده، نو بنه یې والوته، رنګ یې لکه زعفران ژیړ واوښت، داسې یې وانګېرله لکه اسد چې یې په خپل لاس وژلې وي، د داسې درد احساس یې کاوه لکه خپل ځان چې په زړه کې په چاړه وهي، په زړه کې یې وویل: زه ډېره بدمرغه نجلۍ یمه، قاتله هم زه او مقتوله هم زه.

د اسد له مرګ څخه شل کاله تېر سوي دي، خو ورمه داسې فکر کوي لکه اسد چې نن مړ سوی وي، ورمه ببر سر ګرځي، ځان ته هیڅ پام نه کوي، اکثره وخت پټه خوله وي، خو کله کله بیا لکه لېونۍ له ځان سره خبري کوي، په لومړیو وختونو کې ډېري مرکې ورته راغلې، خو دې و نه منلې، هغه هره ورځ وایي چې قاتله هم زه او مقتوله هم زه. دا خبره که څه هم اوس د کوڅې د ماشومانو په خوله کې لوېدلې ده، خو کورنۍ یې اوس هم نه پوهېږي چې دا خبره څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندۍ سوي هيلي

پروانه د مور او پلار يوازينۍ لور وه، ځکه خو د مور او پلار نه زړه کېده چي ژر يې مېړه ته ورکړي او يا داسي کور ته واده سي چي هلته نه وي خوشاله. پروانې دوی ښه شتمن خلک ول، خدای د شتمنۍ تر څنګ د خدای مال اته ورونه هم ورکړي ول چي پر هر ورور بې حده ګرانه وه. دا چي د پروانې د ښايست، ښو اخلاقو او کمالاتو اوازې تر ليري ليري کليو پوري تللي وې، نو د هغوی پر کور د مرکو شخوَل (ګڼه ګوڼه) جوړه وه، يوه مرکه به نه وه تللې چي بله مرکه به راغله.د پروانې کورنۍ هڅه کوله چي هغه په يوې داسي کورنۍ کي واده کړي چي هلته نېکمرغه ژوند ولري، خو اخير هغه ورځ هم راغله چي پروانه يې يوه هلک ته ورکړه. د پروانې دوی د کورنۍ په فکر دا يوه داسي کورنۍ وه چي دوی غوښتله.
د پروانې واده ښه په ډول او درازه، شان او شوکت سره تېر سو، هغه د چا خبره وريجي او غوښي په چارښاخو بادېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروانې ته يې مور او پلار له خپلې خوا د سرو زرو دومره ګېڼې او د کور سامانونه ورکړي ول چې ښځو ګوته په غاښ ورته ونيول، د پښتني رواج او ظاهري کړووړو له مخې د مېړه په کور کې د يوې نېکمرغې مېرمنې همدا نښې نښانې وې.
پروانه تر يوه مهاله پوري ښه خوښه او خوشحاله وه، خو څو مياشتې وروسته د هغې مېړه جبار بد چلند ورسره شروع کړ، پر ډېره کوچنۍ خبره به يې وهله ټکوله، ان دا چې د وهلو او ډبولو لپاره يې هسې پلمه ورته غوښته. پروانه چې د پلار په کور کې په ډېر ناز او نعمتونو رالويه سوې وه، دا شکنجې او سپکاوی خورا ګران ورته تمامېده، خو دا هر څه به يې په ډېره حوصله زغمل او فکر يې کاوه چې وروسته به له دې ستونزو سره عادي سي او يا به يې د مېړه په ذهن کې بدلون راسي.
خواښې به يې هم ورته ويل چې لوري هوښ کوه (پام کوه) چې د مېړه د بدو خويونو په اړه پلارګنۍ ته حال و نه وايې، هره ناوې د خسرګنۍ په کور کې څه ناڅه ستونزي لري،خو وروسته حل کېږي، ته لا نېکمرغه يې چې يوازي دي مېړه بد چلند درسره کوي، له ځينو ناويانو سره ټوله خسرګنۍ بد کوي، خو که ته د مېړه په اړه خپلې پلارګنۍ ته حال ووايې، نو په خسرګنۍ کې به هم خواخوږی پيدا نه کړې، صبر وکړه د وخت په تېرېدو سره به خدای هر څه سم کړي.
پروانې هم د خواښې خبره ومنله او هر ډول شکنجې او سپکاوی به يې په پټه خوله پر ځان تېراوه.
څو مياشتې وروسته د پروانې د ورور د واده وخت راورسېد.
د پروانې ورور د هغې د خسرګنۍ کره ولاړ چې هغه له ځان سره واده ته بوزي. په همدې ورځ پروانه سخته مېړه وهلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي يې سرې وې، د هغې ورور ځو واره د هغې د خفګان علت وپوښت، خو پروانې پلمه ورته وکړه، ويل تاسي مي ياد بېدلاست، ژړا راغله، نور څه خبره نسته. کله چي پروانه له ورورسره د پلار کره روانېدله، نو مېړه يې ورته وويل چي بايد يوازي دوې شپې وکړي.

پروانه د پلارګنۍ کره ولاړه، يو خو يې د ورور واده و او بل نو څو مياشتي وروسته د پلار کره تللې نه وه او بايد ډېره خوشاله واى، خو د هغې په تندي کي د خواشينۍ نښې نښانې له ورايه ښکار بدې. کله به يې د جبار جبر، وهل ترټل او سپکي خبري ورياد سوې، سترګي به يې له اوښکو ډکي سوې، خو ژر به يې پاکي کړې او داسي يې ښووله چي ګواکي سترګي يې خوړ بېري.

تر واده دوې ورځي وروسته پروانې غوښتل کور ته ولاړه سي، خو مور او وروڼو يې نه پرېښووله، ويل سبا به ولاړه سې. پروانې ته که څه هم د جبار بد خوى ورمعلوم و، خو دا چي د ورور واده يې و لږ ډاډه وه چي ښايي جبار به څه نه ورته وايي، هغه و چي يوه شپه يې بله هم وکړه او په سبا کور ته ولاړه. پروانه ډېره خوشاله وه، ځکه چي د خسرګنۍ لپاره يې ښه سوغاتونه راوړي ول، پروانې لا د سوغاتونه غوټه نه وه پرانيستلې چي مېړه يې خوني ته ورغی، تر څو چي پروانې خبره کوله، نو مېړه يې لکه وږى پړانګ وربانديي غوټه سو او تر ستوني يې ونيوله، تر هغو يې وهله ډبوله چي بې سده سوه. مېړه چي يې له خوني ووت، نو خواښې يې ورغله، ګوري چي د پروانې سترګي رډې رډې راختلې، تر خوله يې ځګونه راغلي او سا يې ختلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار دوی پروانې ته ژر ژر غسل ورکړ او په کفن کې یې ونغښتل، پلارګنۍ ته یې خبر ورکړ چې هغه په واده کې مسموم سوې او کور ته له رسېدو سره سم مړه سوه. د پروانې پلارګنۍ داسې وخت راورسېده چې پروانه یې قبر ته ورکښته کوله، خو د هغې یوه ورور وویل چې زه خپله خور یو وار ګورم، زما خور ناروغۍ نه ده وژلې، بلکې تاسې وژلې ده، هغه روغه جوړه وه، څنګه کېدای سي چې داسې نابېره دې مړه سي. که څه هم د پروانې خسرګنۍ او نورو خلکو د پروانې ورور منع کاوه، خو هغه له زوره کار واخیست او د پروانې کفن یې خلاص کړ، ګوري چې پروانه تکه شنه اوښتې، په غاړه کې یې د زندۍ شنه داغونه او پر بدن باندې یې د وهلو ډبولو نښې له ورایه ښکارې.

پروانه یې بیرته په قبر کې کښېښووله او فاتحه یې هم تېره سوه. په دې پسې یو کال تېر سو او د پروانې کیسه هم د خلکو له یاده ووته، خو دا کیسه د پروانې د ورور په ذهن کې ورځ په ورځ تازه کېده. یوه ورځ سهار مهال جبار په خپله ځمکه کې کار کاوه چې د نږدې لښتې له خوا یو چا ورږغ کړه: تا څه فکر کاوه چې پروانه څوک نه لري چې کسات یې واخلي؟ له دې سره سم پر له پسې پنځه ډزې وسوې او جبار پر ځمکه پرمخې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور لاسونه

د هغې له ځېرې ځخه اوس د ناوسۍ له امله پوډرو، رانجو، رنګونو او سينګار نورو توکو کده کړې او اصلي ځېره يې ښکارېده. د زندان پر توره ميله يې خپله لنډۍ زنه تکيه کړې وه، ځپوله او ګډوډ وېښتان يې پر تندي راايله سوي ول، سترګي يې نيمکښه نيولي وې، تر اوږدو چورتونو وروسته يې شونډي وښوريدې او له ځان سره يې داسي وويل: ما د يو سپېځلي انسان پر سپين مخ خپل تور لاسونه ومښل، د مور د شيدو په شان په يوه سپين انسان مي تور پوري کړ.
کېدای سي دې زندان ته به ځيني بې ګناه ښځي هم راغلي وي او زما په شان به خلکو تور لاسونه پوري مښلي وي، خو زه په رشتيا چي ګناهکاره يم، دغه راسره ښايي، بايد زندان ته راوستل سوې وای .
وږمه په ونه ټيټه او له رنګه توره وه، خو کړه وړه يې ښه وه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذابه ښکار ېده، هغه د چا خبره نه وتلې او نه نتلې وه. یو څه یې خپل جذابیت و او یو څه دې په ځان گوته وهله او هڅه یې کوله چې ښکلې ښکاره سي. دا تر اوسه پوري هیڅا له سینگار پرته نه وه لیدلې، په کومه ورځ چې به باران اور ېده، نو دا به بیخي پوهنتون ته نه راتله، ویل داسي نه وي چې د مخ سینگار مي پاک سي او خلک مي اصلي څېره وویني. هغې به دومره ختہ ځان جوړاوه چې پر مخ یې بیخي یو بل پوست غوړ ېدلی و، داسي تکه سپینه ښکار ېده لکه د گچو مجسمه.

یوه ورځ د زمري په نوم د هغې یوه ټولگیوال وویل چې که هر چا ورمه له سینگار پرته ولیده او ماته یې راوښووله، نو په جایزه کي یو گلکسي موبایل ورکوم. اوس چې د پوهنتون اخیري کال هم مخ پر ختمېدو و، بیا هم دا جایزه چا و نه گټله. ورمې یو عجیبه خوی درلود. خلکو به ویل چې هغه ((د برترۍ احساس)) نومي رواني ناروغي لري. هغې به تل ځان تر نورو لوړ باله، که په یوه خوی یا یوه کار کي به تر چا لوړه هم نه وه، نو دې به هڅه کوله ځان لوړ وبولي او آن داسي مصنوعي شواهد او اسناد وښیي چې گواکي دا تر نورو لوړه ده. داسي فکر یې کاوه چې هیڅا ته اړتیا نه لري، تر څو چې بیخي سخته مجبوره سوې نه وای، نو له چا څخه یې مرسته نه غوښته، خو کله چې به ډېره مجبوره سوه او له چا څخه به یې مرسته وغوښته او یا چا به په خپله خوښه مرسته ورسره وکړه، نو تر څو چې د هغه ښه یې نه وای ور ادا کړي ارامه نه کښېناسته.

چا چې به له ورمې سره ښه کړي ول، که څه هم احسان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې نه وربانديي اچاوه او د خپلو ښو پېغور به یې هم نه ورکاوه، خو دې به دا ښه د خپلو اوږو بار باله او له دې امله به ډېره ناارامه وه. که چا به ښه ورسره وکړه، نو دې به لومړی هڅه کوله د مقابل لوري ښه ور ادا کړي، خو که زمینه به نه وه ور ته برابره، نو پر هغه به یې بې ځایه تور پوري کاوه او داسي به یې ښووله چي دا دی که ښه دي راسره کړي وه، بد دي هم راسره وکړل، ښه دي له بدو سره ولاړل، بس دادی غاړه دي ووته. د ورمې دې ناوړه خوی هغه په ټولنه کي یوازي کړې وه. کله په خپلو کور کي له مور، ورور او خویندو سره او کله به په پوهنتون کي له ټولګیوالو سره په شخړو اخته وه، لنډه دا چي چندان دوست یې نه درلود او په یوه داسي نړۍ کي یې ژوند کا وه چي دې په خپل ځان کي په خپله جوړه کړې وه. د ورمې دوی اقتصادي وضعیت ښه نه
و، هغه د خلکو خبره یو سرپوښ وربانديي پروت و، بس ګوزاره یې کېدله.
د ورمې یو ټولګیوال اکرم نومېده چي د یو لوی شتمن او سوداګر زوی و. اکرم ډېر پټ خولی او حیاناکه هلک و، چندان ځوک خبر نه ول چي دوی شتمن خلک دي او له ظاهري لباس، اخلاقو او کړو وړو څخه یې هم ځوک نه پوهېدل چي اکرم دي دومره شتمن وي. اکرم د شتمنۍ او ښو اخلاقو تر څنګ ډېر لایق او د ټولګي اول نمره هم و، تل به یې هڅه کوله له ورمې سره په درسونو کي مرسته وکړي، کتابونه ور ته برابر کړي او په سیمینارونو کي مرسته ورسره وکړي، هدف یې دا و چي ورمه تر چا پاته نه سي او لږ تر لږه په درسونو کي ناکامه نه سي، همدا د ده برکت و چي ورمه په یوه مضمون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې هم ناکامه نه سوه او د پوهنتون تر اخیري سمستر پوري راورسېده، خو ورمې هیڅ وخت هغه ته یو تش کور ودانی هم و نه وایه او تر ټولو یې له ده څخه ډېره کرکه کوله.
په اخیري سمستر کې ورمه څو ورځې پرله پسې پوهنتون ته رانغله. ټولګیوال یې خبر سول چې هغه سخته ناروغه او په روغتون کې بستري ده، هغه و چې تر رخصت کېدو وروسته په ګډه د ورمې د پوښتنې لپاره روغتون ته ورغلل، خو هلته ور ته وویل سول چې هغه یې بل روغتون ته وړې ده.
ټولګیوالو اکرم ته وویل چې مور نه پوهېږ و هغه یې کوم روغتون ته وړې ده، ستا کور د ورمې دوی په کوڅه کې دی او ته یې له پلار او ورور سره پېژنې، ته یې له کورنۍ څخه معلومات واخله او بیا موږ خبر کړه. اکرم هم دا وړاندیز ومانه او د ورمې دوی کور ته ورغی.
اکرم چې د ورمې دوی د کور دروازه وروټکوله، نو پلار یې راووت. تر روغبړ وروسته اکرم غوښتل همدلته په ولاړې د ورمې د ناروغۍ حال احوال واخلي، خو د ورمې پلار ټینګار وکړ، ویل خامخا به کور ته راسره ځې او چای به راسره څښې.
هغه و چې اکرم هم دا خبره ورسره ومنله او کور ته ورسره ولاړ. کله چې اکرم د ورمې د روغتیا پوښتنه وکړه، نو د ورمې د پلار په سترګو کې اوښکې ډنډ سوې، خو ځان یې ټینګ کړ او په عادي ډول یې خبرې پیل کړې، ویل ډاکټران وایي چې د ورمې دواړه پښتورګي له کاره لوېدلي او له جوړېدو وتلي دي، که یوه دانه نوی پښتورګی ورولګول سي، نو امکان لري چې ژوندۍ پاته سي او باید په یوه اوونۍ کې یې د بل پښتورګي غم وخوړل سي. بله خبره دا ده چې دا ډول عملیات په

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان کي نه کېږي، باید پاکستان او یا هندوستان ته یې بوزئ. زما یو زوی په هندوستان کي محصل دی، هغه ویل چي د خرڅ لپاره مي پښتورګی پیدا کړی دی.
موږ د پاسپورټونو او وېزو کار خلاص کړ او غوښتل مو چي هندوستان ته یې بوزو، خو غم دا دی چي پیسې مو پیدا نه کړای سوای. د ورونو او ټولو دوستانو دروازې مي ورو ټکولې، خو هیچا پیسې را نه کړې. په کور کي چي مو څه سره زر درلودل، هغه مو خرڅ کړل او هغه پیسې د ورمې په دواوو کي ولاړې، اوس دا یو د پلار میراثي کور راپاته دی چي څو ورونه او خویندي په شریکان یو، د مشترک کور خرڅول ډېر وخت نیسي. باید اول ووېشل سي او بیا خرڅ کړل سي.
په دې وخت کي د ورمې د پلار ستوني له غریوه ډک سو، په سترګو کي یې اوښکي وځلېدې، په رېږدېدلي اواز یې وویل: اوس نو له خدای پر ته بله اسره نه لرو. ورمه په دولتي روغتون کي بستر ده او مشر ورور یې سر ته ناست دی، زه همدا اوس ځني راغلم. زویه ورمه اوس هغه ورمه نه ده، لکه د لسو کالو ناروغه چي وي، له پېژندلو وتلې ده. هر وار چي مي زوی له روغتون څخه زنګ راووهي زړه مي تر تلو شیوه سي، زه چي وایم اوس به راته ووایي چي ورمه مړه سوه.
اکرم د رخصت کېدو په وخت کي د ورمې پلار ته وویل: بابا هیڅ اندېښنه مه کوه. پیسې هیڅ ارزښت نه لري، د انسان ژوند ډېر مهم دی، زه همدا اوس ځم پیسې در ته راوړم، ورمه هندوستان ته بوزه. تر څو چي تا پیسې پیدا کړي او په خپله خوښه دي نه وي راکړي، له ما او تا پر ته به څوک خبر هم نه سي چي ما پیسې په پور درکړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرم په منډه د ورمې پلار ته پیسې راوړې او ځنې رخصت سو. د ورمې پلار په کوڅه کي تر هغه مهاله په اکرم پسې کتل چي هغه له سترګو څخه پناه کېده.
ورمه یې هندوستان ته بوتله او په بریالیتوب سره یې درمنله وسوه. اوس هغه بیرته خپل عادي حالت ته راوګرځېده او د اکرم په مرسته د پوهنتون ازموینې هم بریالۍ تېرې سوې. اوس د ورمې دوی په کور کي هره ورځ د اکرم نوم په ډېر درناوي سره یادېږي، ان دا چي د نجات فرشته بلل کېږي، خو ورمه چي هر وار د اکرم نوم اوري، نو تندی یې تریو سي، ان دا چي له مجلس څخه ولاړه سي او په دې اړه هیڅ تبصره نه کوي، د اکرم نوم په ښو یادول دومره بد ورباندي لګېږي لکه ډېر بد چي یې ورسره کړي وي.
یوه ورځ د ورمې مور د ورمې پلار ته وویل چي سړیه اکرم زموږ سره ډېر ښه وکړل، راسه یوه ورځ به یې مېلمانه کړو، که نور ښه یې نه سو ور ادا کولای په دې ډول خو به یې لږ تر لږ یو څه احترام وسي. زه چي د اکرم شو اخلاقو ته ګورم ډېره ښه کورنۍ را معلومېږي، په دې ارزي چي تګ راتګ ورسره ولرو، دا مېلمستیا به د تګ راتګ لپاره یوه ښه پلمه سي. د ورمې پلار هم دا خبره ومنله، ویل سمه ده، خو ورمه نابېره د مور په خبرو کي ورولوېده، ویل موري مېلمستیا ته څه ضرورت دی، پیسې یې په پور راکړي دي، بیرته به یې ورکړو. د ورمې مور سر وښوراوه او په تریو تندي یې وویل: لوري ته هم عجیبه انسانه یې، هیڅ وخت د چا ښه نه درباندي معلومېږي، له همدې وجې تل یوازي پاته سوې یې، هیڅ وخت به دوست پیدا نه کړې. کله چي د اکرم دوی کورنۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمې دوی کره راغله، نو ورمې ځان پر ناروغۍ واچاوه او په خپله خونه کې پر ته وه.
څو میاشتې وروسته د ورمې پلار کور خرڅ کړ، پیسې یې له ورونو سره وو یشلې او خپله ونډه پیسې یې اکرم ته وروړې، خو اکرم پیسې و نه منلې، ویل تاسې اوس په کرایي کور کې اوسېږئ، د کور کرایه ورکول هم لوی مصرف دی، زه اوس دې پیسو ته اړتیا نه لرم، کله چې ستاسې یو کار جوړ سو بیا به یې سره ګورو. په دې ډول اکرم نور هم د یو سپېڅلي او زړه سواند ځوان په نوم د ورمې دوی د کورنۍ په زړونو کې ځای ونیو.
د اکرم احسان د ورمې ذهن سخت ناارامه کړی و او هره ورځ یې ځوروله، لکه پر اورو چې یې یو لوی غر پروت وي، په ټول ژوند کې یې دا لومړی وار و چې یو څوک تر دې لوړ و، دومره ښه یې ورسره کړي وه چې دې په هېڅ ډول نه سوای ور ادا کولای. ورمې دومره توان هم نه درلود چې له هغه سره دې ته ورته ښه وکړي، خو ارامه هم نه کښېناسته، تل به یې له ځانه سره نقشې جوړولې چې څنګه له خپلو اورو څخه د اکرم د احسان بار لیري کړي.
څو ورځې کېدې چې اکرم د یو تجارتي کار لپاره چین ته تللی و. د ورمې پلار او مشر ورور خبر ول، خو ورمه نه وه خبره. د شپې یوه بجه وه چې بر ښنا ولاړه، په کور او شاوخوا کې توره تیاره خپره سوه. دا چې نیمه شپه او ټول خلک ویده ول، نو رڼا ته اړتیا نه لیدل کېده، نه چا شمع بله کړه او نه هم څراغ. یو ساعت وروسته ورمې په زوره چیغې کړې: پلاره! پلاره! مور! لالا! هلئ راسئ! د خدای پر پار مرسته وکړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورمې په چيغو لوړې د هغې مشر ورور سليم خبر سو، سمدلاسه د ورمې خوني ته ورغی، ګوري چي د هغې ګرېوان څيري او د سر وېښتان يې ګډوډ سوي دي. په دې وخت کي د ورمې مور او پلار هم راغلل، ويل څه خبره ده؟ ورمې ويل زما خوني ته يو هلک راغلی و، غوښتل يې ماته بې عزتي راواړوي، خو ما چيغي کړې، هلک ووېرېد او تر کړکۍ يې ځان دباندي واچاوه، دا دی ورته وګورئ، د کړکۍ جالۍ څيري سوې ده. د ورمې پلار او مور وويل هلک څوک و، و دي نه پېژاند؟

- که رشتيا ووايم تاسي به باور و نه کړئ
- ولي باور نه کوو، ژر راته ووايه، څوک و؟
- هغه هلک و چي تاسي يې ملايکه بولئ
- کومه ملايکه؟ سم ووايه !
- اکرم يادوم.

د دې خبري په اورېدو د ټولو خولې وازي پاته سوې، ويل اکرم؟ د ورمې مور وويل: داسي خو هيڅ امکان نه لري، اکرم څومره حياناکه هلک دی او بل نو اکرم دې کار ته څه ضرورت لري؟ که يې ته خوښه وای، نو مرکه به يې رالېږلې وای. لوري ناحقه پر يو بې ګناه انسان تور مه لګوه بل څوک به دي ليدلی وي، په دې توره شپه کي ته څه پوه سوې چي دا اکرم دی؟

ورمې په ژړا وويل: موري ته اکرم نه پېژنې، هغه په ظاهره ډېر ښه سړی معلومېږي، خو په حقيقت کي ډېر ناولی انسان دی، زه يې ډېر ښه پېژنم، ما ته يې څو واره په پوهنتون کي هم بدي بدي خبري کړي دي، خو ما هغه وخت تاسي ته نه ويل، ما ويل که درته ووايم تاسي به مي له پوهنتون څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوګرځوئ. له دې خبرې سره سم ټول له خوني ووتل او ورمه یوازې په خونه کې پاته سوه.

ورمې د خوني دروازه وتړله، پر شونډو یې نرۍ مسکا خپره سوه، له ځان سره یې په فاتحانه انداز وویل: اکرمه نور مې ستا له احسان څخه اوړې سپکي سوې، اوس به خلک نه وايي چي اکرم له دوی سره دومره ښه وکړل، خلک څه خبر دي چي ما په تا ناحقه تور پوري کړی دی.

سبا سهار پولیسو ورمه حوزې ته بوتله. له هغه ځایه یې دوسیه څارنوالۍ او بیا محکمې ته ولاړه. یوه میاشت وروسته محکمې ورمه په دې جرم په درې کاله بند محکومه کړه چي پر اکرم یې ناحقه تور لګولی او د هغه شخصیت ته یې زیان وراړولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پردې تر شا

د کابل په خوشال خان مېنه کې مې ټکسي روان کړی و چې یوه سپین ږیري سړي لاس راکړ. ویل له دې ځایه خیرخانې ته ځم، هلته له یو چا سره لږ کار لرم، څه ډالر هم ماتوم او بیا راځو. اندېښنه مه کوه هلته چې ډېر وځنډېږو ښایي لس دقیقې به وي، زیات نه ځنډېږو. ما هم ورسره ومنله او د تګ او راتګ کرایه مو څلور سوه افغانۍ وټاکله، هغه و چې دی د موټر د شا په سیټ کې کښېناست او حرکت مو وکړ.
سپین ږیري له جېب څخه اوږدې زیتوني تسبیح راوایستې، ویل زما نوم سید جواد آغا دی، د قیمتي ډبرو تجارت کوم، یو دفتر په کابل او بل په دوبی کې لرم. الحمدلله خدای (ج) ډېري پیسې راکړي دي. بیا یې راته وویل: استاده سواد لرې؟
- هو لرم یې، دوولسم ټولګی مې لوستی دی
- د قرآنکریم تلاوت کولای سې؟
- هو بیخي یې کولای سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا صاحب پسي زیاته کړه: استاده لکه څنګه چې انسان زړه لري، دغسې قرآنکریم هم زړه لري چې هغه د یاسین شریف سورت دی. ویل هڅه کوه چې تل په اوداسه وګرځې، هم به دي صحت ښه وي او بل لمونځ نه در څخه قضا کېږي، کله چې د لمانځه وخت راغی ته به مخکې لا اودس لرې، سمدلاسه یو ګوښه ځای موټر ودروه او لمونځ دې وکړه. بل دا چې د کابل سړکونه خو اکثره وخت بند وي، آن دا چې کله کله خو یو ساعت هم لاري بندي وي او بل نو همېشه سپرلي هم نه وي، نو چې هسې یو ځای دې موټر درولی وي او حرامه موسیقي اورې، ښه دی چې همدا سورت یاسین تلاوت کړې. زه باور لرم چې هره ورځ خامخا دومره وخت پیداکولای سې چې لږ تر لږه یو وار سورت یاسین تلاوت کړې. کله چې دې ډېر تلاوت کړ اخیر به دې بیخي یاد سي، بیا نو اوداسه او لوستلو ته هم اړتیا نسته، هم به موټر چلوې او هم به د خدای کلام تلاوت کوې.

که له سورت یاسین څخه ستړی سوې، نو د خدای (ج) ذِکر کوه، (الله) وایه. د الله (ج) نوم ویل ډېر اسانه کار دی، سړی هیڅ نه ستړی کوي. که ذکر دې عادت سو بیا به داسې وخت هم راسي چې ته به ویده یې، خو په خوله به الله، الله وایې، تر دې به نو بل نېکمرغه انسان چېري وي چې په خوب کې هم د الله (ج) نوم یادوي. خدای (ج) به دې له هري بلا څخه وساتي او په روزۍ کې به دې هم برکت واچوي. که زما منې دا کار یو وار تجربه کړه، تجربه کول یې تاوان نه درته کوي. له دې سره سم یې یو ټوک سورت یاسین راکړ. ما هم ځني واخیست، ښکل مې کړ او بیا مې مخ ته په یو لوړ ځای کې کښېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې مې مغزی د شا سیټ ته ورکوږ کړ او اغا صاحب ته مې وکتل. تکه سپینه پاکه اوږده مبارکه ږیره، ورین تندی، د خنداډکه خوله، دوه وله نازکه سپینه لنګوټه او ښایسته سور او سپین مخ، له مخ څخه یې نور پورته کېده. اغا صاحب مې پر زړه لکه فرشته ولګېد، سترګې مې وربان‌دې خوږې سوې، ګرسره مې زړه نه غوښته چې مخ بلې خوا ته ځني واړوم، ما ویل چې ټوله ورځ مې یې نوراني مخ ته کتلای، خو څه مې کړي وای، موټر مې چلاوه، مجبور وم لاري ته وګورم، خو بیا به مې هم هره یوه دقیقه وروسته یو وار ورته کتل. خیرخانې ته لا نه وم رسېدلي چې اغا صاحب راته وویل: ځوانه دغه پنځه سوه افغانۍ واخله، که تکلیف نه وي له دغي نانوایي څخه پنځوس ډوډۍ راواخله، په مخکې تم ځای کي ډېري کونډې او یتیمان ناست دي، که د یو څو نسونه هم ورماړه کړم غنیمت دی، لس ډوډۍ به تاته هم درکړم، خو ګوره چې ژر راسه، هم پر ما او هم پر تا ناوخته کېږي. ما ویل سمه ده، موټر مې چالان پرېښود او نانوایي ته ورغلم. نانوای لا ډوډۍ نه وې راکړي چې د خپل موټر د ټایرونو چیغکی مې تر غوږ سو، کله چې مې موټر ته وکتل، نو اغا صاحب جلو ته ناست دی، د سترګو په رپ کې یې موټر راڅخه وتښتاوه.

اوس اکثره وخت له ځانه سره وایم چې اغا صاحب که څه هم په عمل کې غل و، خو خبرې یې ښې وې. موږ تر نورو خلکو نېکمرغه یو. غله مو که څه هم په عمل کې غلا کوي، خو خبري یې ډېري علمي دي، داسي غله هم لرو چې د پوهنتونونو استادان او سیاسي رهبران دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیسو نشه

- د خدای پر پار څه گناه مي کړې ده چي طلاقوې مي؟
- هيڅ گناه دي نه ده کړې، بس هسي مي بد درڅخه راځي، له کوره مي وزه
- ولي داسي کوې ظالمه ! خلک به وايي چي گواکي ما کوم بد کار کړی دی
- درته ومي ويل چي له کوره وزه راباندي طلاقه يې
- ستا په سينه کي زړه پروت دی او که کاڼی؟ هغه وخت چي ته خرکار وې د ماښام ډوډۍ دي نه درلوده، ما لوږي، تندي او سترياوي درسره وزغملې، خو نن چي تا پيسې پيدا کړې بله ښځه دي وکړه ما ايله کوې؟ له خدايه نه وېرېږې؟
- نور دي خوله بنده که، که نه خوله دي درماتوم او سر دي هم درخريم، ژر له کوره وزه.

بي بي تاجي خپل تور پوړنی پر سر کړ او د کور د دروازې پر خوا روانه سوه، څو گامه چي ولاړه، نو خپلو دوو کوچنيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زامنو ته یې تر شا وکتل، هغوی په چیغو چیغو ژړل، د هغوی په لیدو ځای پر ځای ودرېده، لکه په مجسمه چې بدله سوې وي، نه شا ته راګرځېدای سوای او نه مخ ته تلای سوای. په دې وخت کې تورجان د سر تر کوڅې ونیوله، ویل څه شا ته ګورې، ځه خپل حرموني دي هم درسره واخله او خپل دا مردار مخ دي ورک که. بي بي تاجي یو زوی په بغل کې او بل یې تر لاس ونیو له کوره ووته، څو ګامه چې به ولاړه، نو شا ته به یې وکتله.

تورجان که څه هم ځلوېښت کلن و، خو ډېر ځوان ایسېده. غټې سترګې، جګه ونه او لوی هډور اندامونه یې درلودل. په کار کې دومره تکړه و چې ټوله ورځ یې کار کولای هم یې سا نه سوځېده. ده دوه خرونه درلودل. کله به یې په کلي کې له کورونو څخه باغونو ته حیواني سره وړله او کله به یې له باغونو څخه سړک ته انګور، انار، منې او نوري مېوې وړلې. بیا یې له کلي څخه ښار ته مېوې او سبزیجات وړل او هلته به یې پر دوکاندارانو خرڅول. په دې کار کې یې ښه پیسې پیدا کړې او بیا یې موټر رانیو.

اوس نو هغه خرکار تورجان نه و، دومره مغرور سوی و چې د اسمان و کنګرو ته یې کتل. اوس کلي خوند نه ورکاوه او ښار ته یې کډه یووړل، خو کله کله به د مېلې لپاره کلي ته م راته. په دې وخت کې د ثور اړودوړ جوړ سو او تر هغه وروسته افغانستان ته روسان راغلل. یوه ورځ د تورجان موټر کابل ته په لاره کې پر ماین برابر او ټوټه ټوټه سو، د دې تر څنګ یې یو چا ته څه پیسې په پور ورکړې وې، هغه هم ایران ته ځني وتښتېد او تر پایه یې پته نه سوه معلومه، په دې ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورجان سرمايه ولاړه او دی تش نغري ته کښېناست. يو څه وخت په ښار کي په کرايي کور کي اوسېده، اخير له مجبوريه بيرته په تشو لاسونو کلي ته راغی ، خو اوس يې په متو کي هغه زور او شيمه نه وه پاته چي کار وکړي، سپين ږيری او کمزوري سوی و، اوس خلکو تورجان اکا باله، د نري رنځ ناروغي هم ورته پيدا سوې وه، داسي ډنگر سوی و چي پوستکی يې په هډوکو پوري کلک مښتی و. اوس دومره بېوزله سوی و چي ان چا په پور هم پيسې نه ورکولې. ځيني تربورونو به يې کله کله د خلکو د پېغورونو له امله لاس ور ته ونيو، د خيرات او زکات په نوم به يې څه پيسې ورکړې، خو په هغو پيسو نه مړ کېده او نه رغېده. کليوالو کرکه ځني کوله، ټولو به ويل چي د خپلي ښځي او کوچنيو معصومو اولادونو ازار وواهه. مېرمن بېچاره يې بې گناه طلاقه کړه او بل نو اولادونه يې هم د هغې بېچاره گۍ پر اوږو وربار کړل، ځينو خلکو خو دومره کرکه ځني کوله چي آن تش سلام يې هم نه وراچاوه.

تورجان اکا له خپلي دوهمي ښځي څخه اولاد نه درلود، څه وخت وروسته هغه هم په نري رنځ اخته او مړه سوه، اوس نو تورجان اکا نور هم بېچاره او ناوسه سو. کله به د يوه او کله د بل چا کره اوسېده. وروسته يې د يوه سوالگر په بڼه غوره کړه، کالي يې شکېدلي، سر او ږيره يې ببره او سپږو پر سر اخيستي و، لکه ملنگ کله کله به يې د يوه کور دروازه وروټکوله، له چا به يې ډوډۍ او له چا به يې يوه جوړه زاړه کالي غوښتل. تر دې وروسته په کلي کي کم ليدل کېده، کله چي به ډېر وږی سو، نو له کوره به راووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس یې له سر څخه د پیسو نشه لیري سوې او په سد کي راغلی و. څو واره یې له خپلو زامنو سره خبري وکړې، له زامنو او پخوانۍ مېرمني څخه یې بخښنه وغوښته، ویل خیر دی خدمت مي مه کوئ، یوازي مي په کور کي پرېږدئ، خو هغوی و نه منله.

یوه ورځ د تورجان اکا مشر زوی بشیر په منډه کور ته راغی، کلاشیکوف یې راواخیست، ویل تربور پېغور راکړ، ویل ته هم ځان ته نارینه وایې، پلار دي په کلي کي سوال کوي. اول ورځم پلار وژنم او بیا به یې پر ارامه له تربوره سره ګورم. هغه ورځ چي مور یې له کوره وشړلو داسي مي په یاد ده لکه دا نن چي وي، څو واره مي نور هم نیت وکړ چي ویې وژنم، بیر ته به مي زړه پر وسوځېد، خو نن یې خامخا وژنم. په دې وخت کي یې مور مخ ته ودرېده، له قهر څخه یې سترګي تکي سرې وې، ویل نه زویه پلار ته دي دومره اسانه سزا مه ورکوه، دا چي ته یې وژنې په حقیقت کي مرسته ورسره کوې، هغه به په وژلو سره ډېر ارام سي، په اخیرت کي خو به خامخا خدای حساب وکتاب ورسره وکړي، خو باید په دې دنیا کي هم ښه ورځ و نه ویني. زه کله کله په دروازه کي تر چولو ور ته ګورم، ما ته رامعلومېږي چي هغه هره ورځ مري او بیا راژوندی کېږي، پر ېږده چي په همدې خوارۍ او ذلت کي مړ سي. زوی یې هم د مور خبره ومنله او له دې کار څخه لاس پر سر سو.

یوه ورځ د تورجان اکا ګاونډي پسه خیرات کړی و، د یوه کوچني په لاس یې لږ غوښه ورکړه چي تورجان اکا ته یې وروړي، خو کوچنی چي د هغوی کره ورغی، نو نابېره یې چیغي کړې، ویل مړی ! مړی ! هلئ راسئ تورجان اکا مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوی دی. د ګاونډي هلک په چیغو یې مور او وروسته نور خلک خبر سول، په یوه شیبه کي ډله ډله کلیوال د تورجان اکا کره ورغلل، ګوري چي هغه مړ سوی او نیم چغالانو او پیشیانو خوړلی دی. د هغه مړي داسي بوی کاوه لکه یوه اوونۍ مخکي چي مړ سوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاګانو غلا

- لالا بس دی په ګډه مو تر ډېره وخته ژوند سره تېر کړ، نور به وېش سره وکړو. که یوه لوېشت ځمکه رارسېږي او که سل جریبه، هر ورور به په خپله خوښه ژوند وکو
- څه شی ! وېش؟ ته بیا ووایه !
- ما ویل جایداد به سره ووېشو
- ښه سلیمه اوس دومره سو چي وایي جایداد به سره ووېشو ها؟ ولي څه خبره ده؟ وږی سوی یې او که دي جېب تش پاته سوی دی؟
- لالا هغه خبره نه ده، هره ورځ د ښځو او کوچنیانو جنګونو مي ماغزه راوخوړل، نور یې نه سم زغملای، سبا چي په خوابدۍ سره جلا کېږو، ښه دی چي اوس په خندا سره جلا سو
- بس بس له مخه مي لیري کېږه چي اوس به مي له لاسه یو خطا وخېژي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي گل احمد خان د مرگ لس کاله کېده او پر مېنه يې دوه ځوانان زامن پاته ول چې مشر يې حاجي غفار او کشر يې سليم نومېده. حاجي گل احمد خان د نيکونو نيکونو شتمن سړی و او په سلگونه جريبه ځمکه ځني پاته سول.

د هغه مشر زوی حاجي غفار خورا بدخويه او قهرجن سړی و. تر پلار ده غټه ډنگوله. سليم که څه هم ځوان او د اولادو خاوند و، خو ده به داسي وهل ټکول ورکول لکه مريی چي يې وي. سليم له حاجي غفار څخه تر پزي راغلی و او غوښتل يې له هغه سره د پلار جايداد ووېشي، خو زړه يې نه سوای کولای، اخير ډېر تنگ سو، سل زړونه يې سره يو کړل او دا خبره يې ورياده کړه.

تر دې خبري درې ورځي وروسته سليم تری تم سو. خلکو هري خوا ته پسي وکتل، خو پيدا يې نه کړ، هيڅوک نه پوهېدل چي هغه مړ دی او که ژوندی.

يوه ورځ سهار مهال کليوال د مسجد مخ ته ناست ول چي يو بزگر په منډه راغی، ويل سليم مو پيدا کړ. له دې خبري سره سم يوه ډله کليوال د بزگر مخ ته ورولاړ سول، تر يو څو لنډو خبرو وروسته په گډه کلي ته نژدې د زاړه کاريز خوا ته په منډه روان سول. يو ساعت وروسته يې سليم پر کټ را اخيستی او د کلاپه غولي کي يې کښېښود.

د سليم په غاړه کي نايلوني پړی تړلی او غاړه يې تکه شنه وه. بزگر ويل چي د زاړه کاريز په سپرغۍ (سوبه) کي مو پيدا کړ. د سليم مېرمني گلالۍ پر سر خاوري باد کړې او بيا پر سليم وغوړ بده، ويل دغه مي پر اروا اور بده، زه پوهېدم چي دغسي به درسره کېږي. اې زما خدايه زما خو مېنه سپېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوه.

په دې وخت کې حاجي غفار سترګې پر راغتې کړې، ویل بې شرمي دا ټول ستا له لاسه، زما د ګل غوندې نازک ورور دې په بلا وخوړ اوس لا ژاړې هم ته ! له دې سره سم یې هغه په درد تر لاس ونیوله او د پروړو خوني ته یې بوتله.

د ګلالۍ چیغې نوري هم لوړې سوې، خو حاجي غفار ورته وویل چې مرداري پر خوله دې لاس ونیسه، ته خبره نه یې تر دې هم لوی غم راروان دی، ما ته غوږ سه چې څه درته وایم.

د ګلالۍ سترګې رډې رډې راوختې، ژړا یې په سلګیو واوښته او له مجبوریته یې غوږ ونیو. حاجي غفار ولاړ سو لومړی یې د خوني کړکۍ وتړله او بیا یې په ټیټ اواز وویل: اوس په یو څو دقیقو کې پولیس راځي، هغوی ته راپور رسېدلی چې سلیم تا خپله وژلی دی. ته به په زندان کې ناسته یې او لادونه به دې پر سپېره ډاګ پاته وي، د ټولې کورنۍ عزت به مو له خاورو سره خاورې سي. سلیم خو هسې هم شهید سو او بیر ته نه راژوندی کېږي، باید اوس په دې اړه فکر وکړو چې څنګه خپل عزت خوندې کړو. زما خو داسې خوښه ده چې کله ته پولیسو بوتلې، نو ته به ورته ووایې چې سلیم ما وژلی دی، باید دلیل یې هم ورته ووایې. ورته ووایه چې سلیم مې له لومړۍ ورځې خوښ نه و، پلار په زوره ورکړم، زما اصلا د نوي کلي جانان خوښ و، له سلیم سره مې څلور کاله له مجبوریته تېر کړل، نور نو ګوزاره نه ورسره کېده، جانان ته مې وویل چې سلیم مړ کړه تر هغه وروسته به زه او ته واده سره وکړو،هغه و چې جانان هم سلیم مړ کړ، نور نه یم خبره چې جانان به اوس چېرې وي، خو ما ته یې یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره وویل چې هغه مې په زرغونه نایلوني پړې زندۍ کړ او په زاړه کاریز کې مې واچاوه. جانان هسې هم په طالبانو کې دی، د حکومت په لاس نه ورځي چې دا خبره ورسره سپینه کړي. د شهید ورور زه یم، محکمه زما سره مشوره کوي چې ګلالۍ بخښې که نه؟ زه به دې وبخښم او د حکومت جنجال به خلاص سي، تر دې وروسته به دې د مېړه حق جایداد در جلا کړم، بیا ستا خوښه ده که دې په خپله خوښه بل مېړه کاوه او که دې له همدې دوو زامنو سره سر سپیناوه.
په دې خبره د ګلالۍ سترګې رډې رډې راوختې، سترګې یې لکه د وینو پیالې تکې سرې سوې او پر حاجي غفار یې ورحمله کړه، ویل ظالمه هم دې مېړه را مړ کړ او هم یې د وژلو تور په ما پوري کوې؟ له خدایه هیڅ نه وېرېږې؟ حاجي غفار د هغې پر خوله لاس ور ونیو، ویل لېونتوب مه کوه، مېړه خو دې هسې هم ولاړ، اوس په خپل لاس د اولادونو او ځان ژوند مه تباه کوه، بله چاره نه لرې. که ته په خپله خوښه پولیسو ته اقرار و نه کړې موږ خپله هم شاهدي درباندي ادا کوو، یوازې زه نه یم، دوه نور د درواغو شاهدان مې هم پیدا کړي دي. که موږ شاهدي درباندي ادا کړه، نو سزا دې اعدام دی او که اعدام نه سې، نو لس پنځلس کاله بندي کېږې. ته زموږ د کور ناموس یې، موږ نه غواړو چې زموږ ناموس دې زندان ویني او زموږ د کورنۍ شمله دې کښته سي، په دې وخت کې د ګلالۍ تر خوله څو لویې سلګۍ ووتې او د سر په اشاره یې (هو) وویل.
یو ساعت وروسته د کلا مخ ته د پولیسو رینجر موټر ودر بد او ګلالۍ یې بوتله. ګلالۍ د تحقیق په جریان کې پولیسو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ مټ هغه خبري وکړې چې حاجي غفار ورته کړي وې.
د ګلالۍ دوسیه محکمې ته ولاړه او دوې میاشتې وروسته محکمې هغه د سلیم د قتل په جرم پنځلس کاله زنداني کړه.
هغه څه چې ګلالۍ د تحقیق پر مهال پولیسو ته ویلي ول د ټولو کلیوالو تر غوږونو ورسېده. هر کلیوال به ویل چې ګلالۍ لونډه درلود او خپل مېړه یې مړ کړ. څو ورځې وروسته حاجي غفار د ګلالۍ دوه کوچني زامن له کوره وشړل، ویل وزئ حرمنو! مور مو په خپله اقرار وکړ چې له جانان سره یې تار درلود، څه معلومه ده چې تاسي به زما د ورور له نسل څخه یاست که د جانان؟
د ګلالۍ دوه ماشومان چې یو شپږ کلن او بل اووه کلن و، لومړی د ماما کره ولاړل او له هغه ځایه یې په زندان کي د مور غېږې ته پناه یوووړل.
د دې پېښي لس کاله کېږي. د ګلالۍ دوه کوچني زامن په زندان کي په نري رنځ اخته او بیا یو په بل پسي مړه سول.
حاجي غفار له کلي څخه کابل ته کډه سو او هلته یې یو ډېر ښایسته کور رانیو. دوو زامنو یې په هندوستان کي لوړې زده کړې بشپړې کړې او سږ کال راغلل. پرون یې د کابل په یوه ډېر مجلل هوټل کي واده و او په سلګونه مېلمانه یې رابللي ول.
حاجي غفار خپل کور او اولادونو ته رڼا راوړل، خو دا رڼا یې د ورور له کوره غلا کړل، هغه د خپل ورور کور ته اور واچاوه او بیا یې د دې اور په رڼا خپل کور روښانه کړ. نن د هغه په کور کي ډېره لګېږي، خو دا ډېره سره رڼا لري، کټ مټ لکه د وینو په شان سره رڼا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث مړی

د شفیقې د واده لس کاله کېده، خو اولاد یې نه درلود. مور او خواښې یې ډېرو ډاکټرانو، طبیبانو او پیرانو ته بوتله، خو هیڅ ګټه یې و نه کړه. د واده په لومړیو کلونو کې هغې په دې اړه دومره اندېښنه نه کوله، ویل تر اوسه لا زه او مېړه مې ځوانان یو، خدای مهربانه دی وروسته به اولاد راکړي. شفیقه پر خپل مېړه جمیل خورا ګرانه وه. د جمیل هم اولاد ته زړه کېده، خو په ظاهره یې څه نه ویل، تل به یې شفیقې ته د زړه ډاډ ورکاوه، ویل دومره ژر کوچنیان څه کوو بابا، یو څو کاله به ارام ژوند وکړو بیا به یې وروسته ګورو، آن دا چې د دې په مخ کې به یې ور ېرونه، خوریان او نور ماشومان په غېږ کې نه اخیستل، ویل داسې نه وي د دې په زړه کې وروګرځي چې زه اولاد نه لرم او ناهیلې سي.

یوه ورځ د شفیقې د سرو زرو ګوتمۍ ورکه سوه، هر څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پسي وکتل پيدا يې نه کړه، په ډېر احتياط يې خپلي يور ته وويل چي تا زما گوتمۍ نه ده ليدلې؟

- نه زه ستا گوتمۍ څه کوم، ولي زه غله درته معلومه سومه چي پوښتنه دي راځخه وکړه؟

- توبه خدايه، دا اوس ته څه وايې؟ ما کله وويل چي تا غلا کړې ده، ما ويل په همدغه کور کي راځخه ورکه سوې ده، کېداى سي ته يې په پيدا کولو کي مرسته راسره وکړې

- په اصل کي دي دغه مطلب و چي گوتمۍ دي غلا کړې ده، د مرستي خبره دي هسي پلمه کړه

- يووووو خوري څومره تورښتي يې، ما کله وويل چي تا غلا کړې ده

- تورښتي ته يې که زه؟ د غلا تور ته په خلکو پوري کوې او تورښتي ما بولې؟ خير دى يوه گوتمۍ څه شى ده، مېړه خو دي لږ دنيا نه لري، بله گوتمۍ به در رانيسي، دا دومره پيسې څه کوئ، چا ته يې ډېروئ؟

- مطلب دي څه دى چي چا ته يې ډېروي؟

- ما ويل دا دومره پيسې خو به اخيرت ته نه درسره وړئ، اولاد هم نه لرئ چي دنيا به مو هغوى ته ورپاته سي، ښه به دا وي چي اوس يې لا په ځان مصرف کړئ

- خداى دي دا سپېره خوله ماته کړه ولي به ميراث کېږو؟ مېړه مي شکر ځوان دى، بل واده به ور وکړم، خداى به اولاد ورکړي، ببځايه ځان مه خوشاله کوه، ولاکه دي زموږ په ميراث ارمان راځخه وخېژي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم د شفیقې ستونی له غریوه ډک سو، سترګې یې له اوښکو ډکې سوې او خپلې خونې ته یې منډه کړه. ماښام چې جمیل کور ته راغی، نو شفیقه یې په ژړا په غاړه کې ورولوېده، ویل بس دی نور د بې اولادۍ پېغورونه نه سم زغملای، ته به خامخا بل واده کوې چې خدای اولاد درکړي. جمیل شفیقه په مهربانۍ په زړه پوري ونیوله، ویل خدای دي یې خیر کړي زړګیه، څه خبره ده، بیا چا څه در ته ویلي دي؟ د شفیقې خبرې سلګۍ سوې، خو وروسته یې په ډېر تکلیف وویل : نن دي ورېنداري راته وویل چې ته اولاد نه لرې، دا دومره ډېري پیسې څه کوئ، میراث به مو موږ ته راپاته وي.

جمیل چې شفیقې ته هر څومره د زړه ډاډ ورکاوه خو هغې نه مانه، ویل ته به خامخا بل واده کوې. اخیر جمیل ویل سمه ده، خو یو شرط لرم، هغه دا چې نجلۍ به ته خپله راته خوښوې، شفیقې ویل سمه ده.

د جمیل مور مخکې لا غوښتل هغه ته بل واده ورو کړي، خو جمیل اجازه نه ورکوله، اوس چې په دې اړه شفیقې او جمیل سلا یوه کړې، نو دا هم ډېره خوشاله سوه. شفیقې چې به هر ځای د کومې ښایستې نجلۍ نوم واورېد، نو خواښې ته به یې هغه کور وروښود. داسې ورځ به نه وه چې دا او خواښې به یې یو ځای په مرکه نه وې تللي.

جمیل که څه هم له شفیقې سره د بل واده خبره منلې وه، خو په حقیقت کې یې زړه نه غوښته. شفیقې او مور چې به یې هره نجلۍ ورياده کړه، نو ده به یو عیب پکښې پیدا کړ، ویل نه دا نجلۍ مه راغواړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ د جمیل په زړه کي وروګرځېده چي شفیقه ډېرو ډاکټرانو او طبیبانو ته ولاړه، خو ګټه یې و نه کړه، داسي نه وي چي عیب په ما کي وي، هغه و چي یوه لابراتوار ته ولاړ او هلته یې معاینات وکړل. لابراتوار والا ور ته وویل چي د نتیجې لپاره سبا راسه. سبا چي ورغی او نتیجه یې راواخیسته، نو کتلې یې لا نه وه چي خپل یو انډیوال سعید په مخه ورغی. له سعید سره یوه نجلۍ هم ملګرې وه. ویل دا مي ټولګیواله ده، اوس غواړو واده سره وکړو. د دواړو مور او پلار هم راضي دي، خو مور د خپلي ښې راتلونکي لپاره دلته راغلو چي صحي معاینات وکړو. مور ویل کېدای سي یوه خوا د بې اولادۍ ستونزه او یا میراثي ناروغي ولري، سبا چي پښېمانه کېږو او تندی ټکوو ښه ده چي اوس لا پر خپل واده غور وکړو. تر دې وروسته جمیل له سعید سره خدای پاماني وکړه او د کور خوا ته روان سو.

جمیل لا موټر ته نه و ختلی چي د معایناتو نتیجه یې وکتله. په هغه کي لیکلي وه چي جمیل د تل لپاره نه سي پلار کېدای. په دې وخت کي د جمیل بڼه والوته، خو ډېر ژر یې یوه خبره په زړه کي وروګرځېده او په منډه موټر ته وخوت. موټر یې په دومره چټکۍ روان کړی و تا چي ویل نشه دی، نه یې لوړه او نه یې ژوره کتله، په څو دقیقو کي کور ته ورسېد، ګوري چي له کور څخه د دایرو، چکچکو او خنداګانو اوازونه راځي.

کله چي کور ته ورغی، نو شفیقه یې په خندا او نڅا مخ ته راغله، ویل جمیل جانه مبارک دي سه، کوزده مي دروکړه، داسي ښایسته نجلۍ مي دروغوښته چي په ټول ښار کي به نه وي. زما او ستا دښمنان به دا ارمان ګور ته یوسي چي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به میراث کېږي. یوازې یو واده نه، که خدای مه کړه له دې ښځې څخه دې اولاد پیدا نه کړ، بل واده درکوم، بل درکوم. شفیقه ډېره خوشاله وه، له خندا یې خوله نه سره ټولېده، خو د جمیل بڼه ژیړه واوښته، لکه پر مخ چې دې کورکمن ورشیندلي وي، په کور کې یې شاوخوا وکتل. هغه صحنه یې سترګو ته ودرېده چې پر مېنه به یې وارث نه وي پاته او مېنه به یې سپېره وي. لکه وربنداري چې یې پېغور ورکړی و، دی به رشتیا هم میراث کېږي. له شرمه یې کښته وکته، په حقیقت کې یې خپل ګرېوان ته سر ورټیټ کړ او اعتراف یې وکړ: د ده د جهالت په وجه د شفیقې تر څنګ یوه بله معصومه نجلۍ هم میراث سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوړني درناوی

افغانستان ته روسي عسکر راغلي ول، هري خواته جګړې او منډې وې. د کندهار اکثر خلک به د ليري پرتو غرونو او درو له لارې د جنوبي پښتونخوا (چمن) نومي سيمي ته وراوښتل او بيا به نورو سيمو ته کډوال کېدل. په دې غرونو او درو کي يوه هم د (واندوز) سيمه وه. په واندوز کي د لاري يوې او بلي غاړي ته څو دوکانونه اباد سوي ول، لکه د موټړو مستري خانه، د پنچرۍ نيولو دوکان، د تېلو خرڅولو دوکان، د خوراکي توکو دوکان او دوه درې رستورانونه جوړ سوي ول. دا بازارګی هغو خلکو جوړ کړی و چي د واندوز په شاوخوا کليو کي اوسېدل. خپله په واندزو کي هم يو څو کورونه اباد ول چي له دوکانونو سره مښتي ول.
هغه مسافر چي واندوز ته به راورسېدل او فکر به يې کاوه چي چمن ته نه سي رسېدای يا به له چمن څخه کندهار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان ول او ډېره لار به ورته پاته وه، نو دلته به يې دمه کوله.
په همدې لړ کې موږ هم د جگړې له وېرې له کندهار څخه مخ پر چمن روان و چې غرمه مهال واندوز ته ورسېدو.
د واندزو په رستورانونو یا د دوی په اصطلاح هوټلونو کې د ښځو لپاره ځانگړې ځای نه و، د رستورانټ په پای کې یې پرده اچولې او د پردې تر شا به ښځو ډوډۍ خوله. اکثرو خلکو به ویل چې د دې هوټلونو ډوډۍ سړی ناجوړه کوي، له همدې وېرې ما هم ډوډۍ و نه خوړله، نارینه کښته سول، خو زه او ورور مې په موټر کې پاته سولو.
ماپښین مهال یوه ډله ماشومان زموږ د موټر څنگ ته په منډه تېر سول. یوه هلک ویل هلئ ناوې یې مړه کړه. له دې سره سم ما هم ځان په خپل تور پړوني کې ونغښت او هغه کور ته په منډه ورغلم. کله چې کور ته ورننوتم، نو گورم چې یوه لوی او هدور ځوان ناوې ته یو لوی سوټی نیولی او پر دا نرۍ ملایې وهي.
ما ژر له سر څخه پوړنی ایسته کړ او په سرتوره ککرۍ مې ورته وویل: زویه د خدای و روی ته وگوره ولي یې وهې؟ څه گناه یې کړې ده؟ دا زما سپین سر ته وگوره، پوړنی درته غوړم، عذر درته کوم دا بېچاره گۍ نوره مه وهه.
هلک چې ما ته وکتل، نو تر خوله یې ناړې باد سوې او په ډډ اواز یې وویل: دا مرداره بیا د چا ده؟ له دې سره سک یې سوټی ایسته واچاوه او له کوره ووت.
د ناوې کورنی نوم (توتکۍ) او خسرگنۍ سپوږمۍ بلله.
سپوږمۍ پرون راواده سوې او نن یې دا حال و. د سپوږمۍ دواړه لاسونه په وهلو کې مات سوي او پر تندي یې د وینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ لیکه د سرو شونډو خوا ته راغځېدلې وه. په ډېر تکلیف یې خبري کولې، ویل مېړه مي دلته په واندوز کي هوټل لري چي وچه ډوډۍ یې موړ په کور کي ورپخوو. ډوډۍ پخوا زما خواښي پخوله، خو نن سهار مي خواښي راته وویل چي بس دی، ناویتوب همدومره وي، سر له نن څخه به ته ډوډۍ پخوې.

خواښي مي له یوه کاشین (تالۍ) اوړو څخه (۵۰) ډوډۍ پخولې، خو ما ته یې نه وه ویلي چي کوچنۍ ځوالې جوړي کړه، زه نه ومه خبره، ځوالې مي لږ غټي جوړي کړې او له هغو اوړو څخه (۴۵) ډوډۍ پخې سوې، بس همدا مي گناه وه.

تر دې خبرو وروسته مي ناوې همدلته پر ښوووله او د خواښي خوني ته یې ورغلم. ما ویل خواښي یې هم یوه ښځه او مور ده، څه مورنۍ عاطفه به ولري او بل نو مشره ښځه ده، لږ زړه سوی به ولري او خپل زوی به پوه کړي.

کله چي هغې ته ورغلم، نو هغه تر زوی ډېره په قهر وه او له ځان سره یې په قهر خبري کولې او په لوړ اواز یې ناوې ته داسي ویل: د سپي لوري چي مور دي ډوډۍ نه وه درښوولې، نو ولې یې مینده ته ورکولې؟ د غاړې تاویز کړې به یې وای او په غاړه به یې ځړولې وای. خامخا دي مور هم دغسي بې کاره او بې کماله ده. که دا بې کماله نه وای، نو تا ته به یې ډوډۍ درښوولې وای.

ما لا په خبرو خوله نه وه پوري کړې چي په کور کي بیا د هلک وحشي غړومبې او د ناوې نرۍ زگېروی پورته سو. کله چي له خوني راووتم، نو گورم چي هلک ناوې تر مات لاس نیولې او د کوڅې خوا ته یې کشوي، ویل پر ما طلاقه یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوره مي وزه !

د ناوي په پښو کي سپک نه وپاته چي ورسره ولاړه سي، په کشولو کشولو يې تر يوه ځايه بوتله. هلک داسي فکر کاوه چي ناوې نه غواړي له کوره ووزي، لکه لېوني سپی تر خوله يې ځگونه باد سول، د کور په کونج کي پرتو لرگيو ته ورغی، يو لوی سوټی يې راواخيست او د ناوي پر خوا يې ورمنډه کړه، تر څو چي زه ور رسېدم درب سو او لرگی د ناوي پر سر ولگېد، له دې سره سم ناوې پر ځمکه ولوېده. ځوان رډ رډ ورته وکتل او بيا يې لکه مست اوښ بړ بړ پيل کړ او له کوره په منډه ووت.

د ناوي په زرغونه شال کي يوه لپه ويني ډنډ ودرېدې، سورکړی لاس يې پر تندي ايښی او سترگي يې روښي پاته سوې، خو خواښې يې بيا هم د پخوا په شان غوربدله او ښکنځل يې ورته کول، ويل دا مرداره ټگي کوي، هيڅ بلا نه ده وهلې. زه چي په ځوانۍ کي مېړه په کولنگ پر سر ووهلم څه راوسوه، دا دی تر اوسه پوري روغه او ژوندۍ يم. د نن زمانې ښځي دومره نازولي دي چي مېړه يې يوه چپلاخه (څپېړه) نه وي وهلې چيغې يې اسمان ته پورته سي او يا ځان پر بې سدۍ واچوي. له دې سره سم يې په قهر ناوې تر کوټۍ ونيوله، ويل د سپي لوري پورته سه پزه دي راپرې کړه. خلک به وايي چي څه په مرمۍ يې ووېشته چي د کور په غولي کي خلاصه پرته ده. کله چي يې ناوې سره واړوله ، نو نابېره يې د خواښې سترگي رډې راوختلې او ځای پر ځای ودرېده، ناوې څو شېبې مخکي لا مړه سوې وه.

له ځان سره مي وويل: مور، خو پخوا داسي نه و. لکه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ زموږ معنوي ارزښتونه هم وخوړل. پخوا خو به پښتنو د مېلمه په مخ کي خپل ماشوم ته په تریو تندي خبره هم نه کوله. که د دوو قبیلو تر منځ به جګړه وه او یوې ښځې به خپل پوړنی ورته هوار کړ، نو دواړو خواوو به یې په درناوي کي لومړی اوربند او بیا به یې سوله کوله، خو نن یوه پښتانه ځوان زما په مخ کي خپله د یوې شپې ناوې ووژله. عجیبه یې لا دا چي یوې ښځې امر وکړ چي یوه بله ښځه دي ووژل سي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library